

POP ROCK &

Nr.22 (69)
iunie 1992

*La mulți ani
pentru cei
născuți în luna
Iunie
*cartonașul
roșu pentru
plata neagră
*Faith No More
văzuți din
interior
*Naughty By
Nature
*Mirabela
spune tot
*Jazz - teme
majore
*Harakiri pe
teren *Mistere
rock (II)
*Cintăm cu
Roxette și
Shanice

*O imagine din colecția
noastră de rarități:
Donna Summer,
regina muzicii disca*

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

● Intre 8 și 10 mai Pro Musica au participat la un Festival rock desfășurat la Wrocław (Polonia). Sperăm să primim curînd

amănunte ● Laura Stoica și Dan Daniel ne vor reprezenta la „Cérbul de aur” (secțiunea de creație). Alte amănunte nu

At Wembley” este un album cu 28 de melodii cîntate de Queen pe Wembley în 1986, editat acum de casa Parlophone ● Holograf au revenit din Olanda pentru o perioadă de cîteva luni. Un afiș zărit în Pasajul Universității anunța un concert de zile mari cu Iris, Krypton, Compact, Direcția 5 și Holograf la Sala Polivalentă (se precizează că se poate dansa!). Data de pe afiș este 12 iunie ● Fani lui Dio au de ce să se bucure. ● Culegere cu cele mai bune piese de pe 5 albume solistice iese în aceste zile ● Quierboys vor avea un disc nou în timpul acestei veri intitulat „Bittersweet And Twis-

ted” ● Alte lansări semnalate de Hard Force: Angel Dust - Faith No More, Kingdom Of Desire - Toto, A Vision Of Misery - Sadus, Kin - Xentrix, Chapter VI - Candlemass, Madhatter - Bonham, Hold Your Fire - Firehouse și un live cu Nuclear Assault și Decide (Legion) ● Cathy Dennis pregătește un alt album la Polydor cu producătorul Shep Pettibone ● Pe 3 iunie la Winnipeg Arena (SUA) o rețetă inedită a stîrnit curiozitatea publicului: Ozzy Osbourne, Slaughter și Ugly Kid Joe (cu un chitarist nou, Dave Frontman).

ANDREI PARTOS

TOP SLOW
Ediția 22

15. JULIE CRUISE — FALLING (TWIN PEAKS)
14. ZUCCHERO FORNACIARI — MADRE DOLCISSIMA
13. BRIAN ADAMS — DO I HAVE TO SAY THE WORDS
12. SANDRA — SEAL IT FOREVER
11. QUEEN — DON'T TRY SO HARD
10. SIMPLY RED — FOR YOUR BABIES
9. DIRE STRAITS — TICKET TO HEAVEN
8. ROBERT PLANT — ANIVERSARY
7. ELSA — QUELQUE CHOSE DANS MON COEUR
6. RICHARD MARX — HAZARD
5. GEORGE MICHAEL — TONIGHT
4. GARY MOORE — NOTHING IS THE SAME
3. GENESIS — DREAMING WHILE YOU SLEEP
2. NEW KIDS ON THE BLOCK — IF YOU GO AWAY
1. U2 — LOVE IS BLINDNESS

PROPUNERI:

1. MICHAEL JACKSON — HEAL THE WORLD
2. MARC COHN — WALKING IN MEMPHIS

TOP MATINAL
Top 5, ediția 22

Duminică 31 MAI 1992

1. PETER CETERA — GLORY OF LOVE
2. GUNS N' ROSES — SWEET CHILD O' MINE
3. DARE — WINGS OF FIRE
4. MARTIN GORE — COMPULSION
5. MR. BIG — GREEN FINTED SIXTIES MIND

PROPUNERI:

1. INDECENT OBSESSION — KISS ME
2. U2 — UNTIL THE END OF THE WORLD

O lansare mai puțin obișnuită!

O premieră absolută la noi: un disc cu muzică armenescă. Desigur, el nu este și nu poate fi un disc comercial, dar poate fi considerat un act de cultură. Deși am avut de multe ori ocazia (în diferite picse) să ascultăm ritmurile armenice, mai întotdeauna le-am atribuit muzicii orientale. Capriel Dedeian însă, aduce în standurile magazinelor de specialitate un disc — „Carun, Carun” („Primăvară, Primăvară”) cu muzică tradițională armenescă, o muzică modală, cu un ritm energic, dominată de o profunzime expresivă deosebită. Pentru Capriel Dedeian, acest LP reprezintă materializarea unui vis. „Aș fi dorit, ne spune interpretul, ca acest disc să fi fost lansat pe data de 28 mai, căci pentru noi, puștii armeni din România, această dată constituie o mare sărbătoare. Oricum, și această zi, 24 mai, e o sărbătoare. Discul îl dedic tuturor mamelor armenice care au știut să ducă mai departe, prin educația lor, tradiția și limba armenescă”. Gazda acestei lansări a fost, ca de obicei, magazinul Muzica. Invitații au fost mulți, puștii însă au răspuns la apel. Au lipsit chiar și colegii de trupă ai lui Capriel. Cu toate acestea, cele zece melodii de pe disc constituie pentru armeni o „Primăvară”... în promovarea tradiției lor. (O.D.).

ne-a oferit Televiziunea. Mai sînt 20 de zile și misterul e total! ● În ziua apariției revistei noastre are loc lansarea discului „MARIA” cu Anastasia Lazariuc și Mihai Constantinescu. Din păcate nici compozitorul n-a oflat mai repede de luni că LP-ul poate fi oferit publicului. Este prima lansare pentru Mihai Constantinescu în 20 de ani de carieră! ● Hell's Bells este numele unui nou grup de fete format din Roxy Petrucci (fostă bateristă la Vixen), sora sa, Maxine (chitaristă la Madam X), Rena Wohlman (bas) și Lenita Erickson (solistă vocală) ● Death și-au întrerupt turneul european întorcîndu-se în America. Motivele? Neînțelegeri cu casa de discuri și cu trupa din deschidere, Pestilence ● Dan Reed Network a interpretat rolul principal în filmul Beirut alături de actrița Raisa Fleming. În plan muzical pregătește un nou album ● „Live

Fără bani — mai merge, da' fără Guns N'Roses — nu!

Ca să văd concertul de la Budapesta am luat avionul pînă la Oradea și m-am urcat în autocarul agenției Luccon, în zorii zilei de 22 mai. Pe drum, profitînd de bunăvoința șoferului pentru tineretele vîstare metaliste, n-am ascultat nimic altceva decît... GUNS N'ROSES! Casetă se întorcea cam din 30 în 30 de km, așa încît, la graniță m-am decis să iau o pauză și să pun cîteva întrebări călătorilor. Așa am aflat că oamenii proveneau din mai multe colțuri ale țării: Cluj, Oradea, Suceava,

Ploiești, Deva, Slatina și Arad. Majoritatea vroiau să-i vadă pe cei de la GNR, convinși fiind că va mai trece multă apă pe Dimbovița pînă cînd acest grup american va concerta și la București. Dar, dacă minunea s-ar întimpla, totuși, ați fi dispuși să dați zece mii pe bilet? Răspunsul a venit prompt: „Sigur că da, numai să vină!”. Deocamdată au dat \$700 (4000 biletul de concert și 1700 transportul cu autocarul), dar dacă mai adăugăm și biletul de tren pînă la Oradea și bani de buzunar, ajungem cam tot acolo. Totuși, de unde au acești bani și cum s-au decis să-i sacrifice pentru nobila cauză a metalului? Iată din nou

cîteva răspunsuri: „Pentru Guns aș da orice!”, „Ne-am decis să venim la concert, deoarece nu ne prea place să stăm acasă. Bani ne-au dat părinții, ei știu că unica noastră pasiune este muzica” sau: „Bani pentru concert provin din mici afaceri, am vîndut tricouri și postere, dar ne-au sponsorizat și părinții”. „Fondurile mele provin din salariu. Eu îl cîștig și pot să-l investesc pentru plăcerea mea”. Un alt salariat își spune: „Fără bani mai merge, da' fără Guns N'Roses — nu!”. Rokerii din Deva au strîns bani la ciorap „pentru că merită”. Au existat și unii care au venit cu bani împrumutați și, nu știu dacă numai pentru rimă, fumau de zor „Carpați”. După ce am trecut și prin vîmă, curiozitatea mea a devenit și mai aprigă, așa că le-am pus din nou în față reportofonul, nerăbdătoare să cunosc părerile lor despre „senzațiile tari” pe care le-au trăit. N-am aflat însă, decît că unora le-au gîsit „două puști, de la Guns” iar alții, cu mai puțin simț al umorului, dar care, zic eu, au pus punctul pe i, au afirmat: „Noi mergem la concert, nu să facem bisniță în fața stadionului”.

În fine, instalați din nou în autocar, ne-am văzut de drum. Ne așteptau cîteva sute de km de străbătut pînă la „locul faptei”. Casetele înregistrate cu muzica celor cinci magnifici de la GNR au început să se întorcă din nou de pe o față pe cealaltă, din 30 în 30 de km, iar mie nu-mi ieseau din minte cîteva vorbe, schimbate în treacăt cu șoferul autocarului, stimabilul domn Opris: „Îmi place rockul, nu mă deranjează la condus. Îmi plac și turiștii, e curat, m-au înțeles, nu fumează”. Credea că va participa chiar și la concert, deși nu avea bilet. „O să-mi iau și bilet, da' prima dată facem întrefînere la mașină și după-ai...”. Căci fără Guns N'Roses se poate, da' fără mașină, ha... DIANA SINGER

UNIPLUS RADIO 69.8 FM

69,8 FM

POP 20 „NICE FUCKIN' BALLADS” ediția 38

1. FAITH NO MORE — The Edge Of The World
2. AEROSMITH — What It Takes
3. SAVATAGE — A Little Too Far
4. DEF LEPPARD — Have You Ever Need Someone So Bad
5. CANDLEMASS — The Edge Of Heaven
6. TESLA — What You Give
7. GARY MOORE — Nothing's The Same
8. KINGDOM COME — You're Not The Only, I Know
9. SLAUGHTER — Fly To The Angels
10. WHITE LIONS — Till Death Do Us Part
11. NIRVANA — Polly
12. PEARL JAM — Black
13. KIX — Tear Down The Walls
14. MR. BIG — To Be With You
15. STEVE VAI — For The Love Of God
16. SKID ROW — Quicksand Jesus
17. DARE — Lies
18. THE CULT — Eddie
19. RICHIE SAMBRA — Stranger In This Town

Propuneri:

1. GUNS N' ROSES — Knockin' On Heavens Door
2. IRON MAIDEN — Wasting Love

Realizator: DIANA SINGER

POP, ROCK & SHOW

Publicație săptămînală editată de

Curierul național S.A.

ANDREI PARTOȘ
redactor șef,

GABRIEL FLOREA
secretar general de redacție,

ORLANDA DELADI,
reporter special,

ION SERBAN,
tehoredactor,

CLAUDIA NICULESCU,
RAISA VLASOV, corectori.

VICTOR CIOBANU,
realizator copertă

ALEXANDRU ANDRIEȘ,
din noua serie 1992, titluri și vignete

ADRESA REDACȚIEI:
București, Sector 1, Str. Ministerului 2-4, telefon 15 02 00 886, SERVICIUL DE DIFUZARE „P.R.&S.”, Curierul național, Curierul național — Magazin, poate fi contactat la numărul de telefon: 15 32 29.

Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET S.A. — PO-BOX 33-37; telex 11995 sau 11034; telefax 90-18 56 73 — București — Piața Presei Libere Nr. 1 — București.

Tiparul — Regia Imprimeriilor Naționale — Imprimeria „COREST”, București

POLIFONIA de -vigoel

ORTACI!
TĂRII,
MAI MULT
CĂRBUNE!

TACI!
ĂRII,
MULT
BUNE!

ORTACI!
TĂRII,
MAI MULT
CĂRBUNE!

TĂRII,
MAI MULT
METAL!

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

LA MULTI ONI!

happy birthday!

IUNIE

1
Allan Wilder (Depêche Mode) 1959, Ron Wood (Rolling Stones) 1947, Jason Donovan 1968, Marilyn Monroe 1926, Simon Gallup (The Cure) 1960, Liza Hartman 1956, Konstantin Wecker 1947, Pat Boone 1934, Monica Anghel 1971, Kerry King (Slayer).

2
Charlie Watts (Rolling Stones) 1941, David White (Brother Beyond) 1965, Michael Steel (Bangles) 1959, Tony Hadley (Spandou Ballet) 1960, Bernhard Lloyd (Alphaville) 1960, Stacy Keach 1941, Charles Miller (War) 1939.

3
Suzi Quatro 1950, Doro Pesch 1964, Tony Curtis 1925, Thomas Ohrner 1955, Danny Kilde (Rembrandis) 1956, Frederic Francois 1950, Curtis Mayfield (Impressions) 1942, Michael Clark (Byrds, Flying Burrito Brothers) 1944, Ian Hunter (Mott The Hoople) 1946, Aurelian Temisan 1972.

4
Parker Stevenson 1952, Den Harrow 1962, Radost Bokel 1975, Roger Ball (Average White Band) 1944, Gordon Waller (Peter & Gordon) 1945, Paul Taylor (Winger) 1959.

THE ROLLING STONES

5
Niko McBrain (Iron Maiden) 1954, Richard Butler (Psychede-lic Furs) 1956, Chad Allen 1974, Michael Monarch (Steppenwolf) 1946, Fred Stone (Sly & The Family Stone) 1946, Eric Stacy (Faster Pussycat) 1964, Mihaela Popescu 1958, Paul Taylor (Winger).

6
Byörn Borg 1956, Robert Englund 1947, Gary U. S. Bonds 1939, Peter Albin (Big Brother & The Holding Company) 1944, Edgar Froese (Tangerine Dream) 1944, Tom Arava (Slayer) 1961, Serge Davignac 1937, Niko McBrain (Iron Maiden), Steve Vai.

7
Prince 1958, Jean Pierre Francois 1965, Clarence White (Byrds) 1944, Bill Kroutzmann (Grateful Dead) 1946, Tom Jones 1940.

8
Pilatus Robert (Milli Vanilli) 1965, Mick Hucknall (Simply Red) 1960, Jeff Rich (Status Quo) 1953, Nick Rhodes (Duran Duran) 1962, Bonnie Tyler 1954, Chuck Nexron (Three Dog Night) 1942, Boz Scaggs (Steve Miller Band) 1944, Nick Box (Uriah Heep) 1947, Julie Driscoll (Brian Auger & Trinity) 1947, Jürgen Von Der Lippe 1948, P. J. Farley (Trixter) 1972.

9
Jon Lord (Deep Purple) 1941, Michael J. Fox 1961, Johnny Depp 1963, Jackie Wilson 1934, Les Paul 1923, Mitch McLee (Southgang) 1969.

MARLYN MONROE

10
Loredana Groza 1970, Maxi Priest 1958, Mark Shaw (Then Jericho) 1961, Jürgen Prochnow

1941, Andrew Stevens 1955, Timothy Van Patten 1959, Howlin' Wolf (Chester Burnet) 1910, Shiley Alston (Shirelles) 1941, Matthew Fisher (Procol Harum) 1946, Franco Santunone (Electric Boyo).

AURELIAN TEMISAN

11
Frank Beard (ZZ Top) 1949, „Kuddel“ Andreas Von Holst (Die Toten Hosen) 1964, Günter Gabriel 1942, James „Pookie“ Hudson (Spaniels) 1934, Ricky Warrick (The Almighty) 1966.

12
Ally Sheedy 1962, Klaus Eberhartinger (EAV) 1950, Ray Harper 1941, Len Barry (Dovells) 1942, Brad Delp (Boston) 1951, Chick Corea 1941.

13
Mathias Dieth (U.D.O.) 1964, David Mendenhall 1971, Malcolm McDowell 1943, Richard Thomas 1951, Bobbie Freeman 1940, Dennis La Corriere (Dr. Hook & The Medicine Show) 1949.

14
Gianna Nannini 1954, Steffi Graf 1969, Chris DeGarmo (Queensryche) 1963, „Muff“ Winwood (Spencer Davis Group) 1943, Rodney Argent (Zombie/Argent) 1945, Jim Lea (Slade) 1952, Boy George 1961, Nick Van Eede (Cutting Crew) 1959, Karel Gott 1939, Vasile V. Vasilache 1941, Andy Christell (Electric Boys).

15
Scott Rockenfield (Queensryche) 1963, Noddy Holder (Slade) 1950, Paul Michiels (Soulister) 1948, Courtney Cox 1964, Waylon Jennings 1937, Harry Nilsson 1941, „Sam“ Lutz (Brownsville Station) 1949, Johnny Hallday 1943, Demis Roussos 1946.

16
Klaus Lage 1950, Jan Mosley (Marillion) 1953, Lamont Dozier (Holland-Dozier — Holland) 1941, Pat Briggs (Ru Ready).

MICKY HUCKNALL

JIMMY SOMERVILLE

17
James Brown 1928, Barry Manilow 1946, Michael Monroe 1962.

18
Paul McCartney (The Beatles/Wings) 1942, Alison Moyet 1961, Oz Fox (Stryper) 1961.

19
Paula Abdul 1963, Kathleen Turner 1956, Ann Wilson (Heart) 1950, Christian Kahrman (Lindstrasse) 1972, „Spanky“ McFarlane (Spanky & Our Gang) 1942, Jimmy „Chocolate“ Chalfant (Kix) 1959, Simon Wright (Dio) 1960.

LOREDANA GROZA

20
Michael Anthony (Van Halen) 1955, Brian Wilson (The Beach Boys) 1942, John Taylor (Duran Duran) 1960, Cyndi Lauper 1953, Lionel Richie 1949, Miles O'Keefe 1954, Chet Atkins 1924, Billy Guy (Coasters) 1936, Alan Longmuir (Bay City Rollers) 1953, Amir Derakh (Jailhouse), Jimmy Chalfant (Kix).

21
Nils Lofgren 1951, Mark Brzezicki (Big Country) 1957, John Paul Young 1950, Meredith Baxter-Birney 1947, Joey Kramer (Aerosmith) 1950, Kip Winger 1961, Ray Davis 1944.

22
Alan Osmond (Osmonds) 1949, Jimmy Somerville 1961, Garry Beers (INXS) 1958, Mike-Michael James Edwards (Jesus Jones) 1964, „Campino“ Andreas Frege (Die Toten Hosen) 1962, Meryl Streep 1949, Lindsay Wagner 1949, Ralph Waite 1928, Kris Kristofferson 1936, Peter Asher (Peter & Gordon) 1944, Howard Kaylan (Turtles/Mothers Of Invention) 1947, Todd Rundgren 1948.

23
Joey Allen (Warrant) 1964, John Lee (Imagination) 1962, June Carter 1929, Ted Shackelford 1946, Chuck Billy (Testament) 1962, Glenn Danzig 1955, Lizzy Borden.

24
Mick Fleetwood (Fleetwood Mac) 1948, Terrence Wilson (UB 40) 1957, Glenn Medeiros 1970, Curt Smith (Tears For Fears) 1961, Joe Penny 1955, Jeff Beck 1944, Andy McCluskey (OMD) 1959, Chris Wood (Traffic) 1944, Colin Blunstone (Zombies) 1945, Jeff Cease (The Black Crowes) 1969, Danny Simon (Jailhouse) 1962, Dan Aykroyd 1950.

25
George Michael 1963, Leigh McCloskey 1955, Carly Simon 1945, Ian McDonald (King Crimson/Foreigner) 1945, Clint Warwick (Moody Blues) 1949, Doru Stănculescu 1950.

26
Chris Isaak 1958, Mike Jones (The Clash) 1955, Terri Nunn (Berlin) 1961, Mark DeLoedé (EMF) 1970, „Big Bill“ Broonzy — 1893, Larry Taylor (Canned Heat) 1949, Temistocle Popa 1921.

PAULA ABDUL

27
Isabelle Adjani 1955, Robby Rosa 1969.

28
John Cusack 1966, Rolf Müller 1951, Lester Flatt 1914, Dave Knights (Procol Harum) 1945, Terry Hoers (X Y Z).

JOHNNY DEPP

29
Ian Paice (Deep Purple) 1948, Melora Hardin 1967, Little Eva (Boyd) 1944, Don Dokken 1953, Joey Cathcart (Nelson).

30
Yngwie Malmsteen 1963, Stefan Zauner (Münchener Freiheit) 1959, Lena Horne 1917, Dave Van Ronk 1936, Florence Ballard (Supremes) 1943, Andrew Scott (Sweet) 1949, Zeno Roth 1956, Clive Bunxer (Jethro Tull) 1946, Phil Anselmo (Pantera), Chris Risola (Steelheart).

PILATUS ROBERT

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

UGLY KID JOE. Grup format în 1989 la Isla Vista în California. Componenta până nu de mult era: Whitfield Crane (vocal), Roger Lahr (chitară), Klaus Eichstadt (chitară), Cordell Crockett (bas) și Mark Davis (tobe). În revista Circus (una dintre sursele acestui serial) sunt caracterizați drept adepți ai genului „party metal” asociat cu un considerabil simț al umorului. L.P.-ul „As Ugly They Wanna Be” a apărut în 1991, iar albumul se află pe locul 30 în topul Billboard depășind un milion de exemplare vândute după 17 săptămâni de la intrarea în top.

UFO. O trupă cu destin doborât. I-au trebuit ani de zile pentru a fi acceptată ca una

tea. Pete Way a trecut în 1982 la Ozzy Osbourne. În 1983 au anunțat că se despart după albumul „Making Contact”, precedat de „Mechanix” (1982) și „The Wild, Willing The Innocent” (1981). Schenker a fost prezent pe dublul L.P. „Strangers In The Night” (1979) coltat de mult drept cel mai valoros, după care a plecat definitiv.

UNDER NEATH WHAT. Trio britanic format în 1986 cu influența hard, psidelle și pop cu un succes remarcabil obținut prin single-ul Firebomb Telecom care a fost inclus pe albumul de debut What Is It care s-a vândut mai bine în Australia în urma turneului din 1990. Se așteaptă urmarea în acest an.

URIAH HEEP. Nu figurează în sursa americană. Considerăm că merită un spațiu vast și independent. Acum ne oprim doar la textul din sursa australiană (Hot Metal). Grupul a supraviețuit zece de schimbări în componentă (se poate vorbi de un record aici) iar în cei 20 de ani de activitate (debut cu albumul „Very Eavy, Very Umble” din 1970) a scos aproape 20 de albume. După unii este vorba de o reprezentantă majoră a heavy-metalului britanic, după alții un grup hard obosit care refuză să înceteze activitatea. Fondatorul, chitaristul Mike Box a resuscitat de mai multe ori atenția publicului. Ultimele performanțe au fost în 1982 cu „Abominog” și un an mai târziu cu „Head First” (ecoaie de case Bronz, singura care a edi-

VOIVOD

dintre cele mai bune produse ale heavy-metalului britanic. Fani au apărut mai întâi în Germania și apoi la el acasă! Inițial erau trei, Phil Mogg (solist vocal), Pete Way (bas) și Andy Parker (tobe). La început s-au situat în zona muzicii progresive, cu „UFO” (1971), „UFO 2” (1971) și „UFO Live” (1972). La înregistrări au lucrat și cu Mick Bolton (chitară). Discurile s-au vândut și în Japonia (unde s-a tras și cel din concert). Bolton a plecat în 1972 iar locul său a fost ocupat pe rând de Larry Wallis (Motorhead) Bernie Marsden (Whitesnake) și Michael Schenker (avea atunci 16 ani). În 1976 UFO deveneau cvintet prin venirea lui Danny Peyronel la keyboards. N-a stat mult fiind înlocuit cu Paul Raymond (de la Savoy Brown). După apariția grupului la Festivalul Reading (1980) unde succesul a fost imens, alte plecări și venituri au bulversat activita-

tat albume Uriah Heep). Cînd pentru posteritate, au rămas piese ca „Easy Livin’”, „July Morning” sau „Look At Yourself” nu putem trece cu vederea rolul acestui grup în istoria genului.

VIXEN. În acest moment trupa fetelor nu mai există. S-a format în 1987 la Los Angeles. Componenta: Janet Gardner (chitară, voce), Jan Kuehnemund (chitară), Share Pedersen (bas) și Roxy Peirucci (tobe). Hard melodic cu accent pe tema iubirii. Primul single, „Edge Of A Broken Heart”, a fost scris, produs și orchestrat de Richard Marx. Album din 1990, „Rev It Up”, precedat de cel care le-a purtat numele. Video-chipurile atractive au contribuit esențial la o bună vânzare a produselor Vixen.

Continuăm cu VOIVOD, Valentine, Venom, Van Halen și alții.

A. P.

VIXEN

UN FAN-CLUB LEGALIZAT

Sandra Fan-Club România, CP 705 Of. nr. 7, Baia Mare 4800.
„Organizația” este reprezentată prin: Dromerenschi Raoul — președinte, Pistea Ioan Cosmin — vicepreședinte și Kovacs Linda — secretar.

MISTERE ROCK (II)

„Totul este în sex și nu putem ajunge la Dumnezeu decât prin inițiere erotică. Moartea celui drept trebuie să se producă în orgasm...”

ALEISTER CROWLEY

În aceeași cursă printre cîteva dintre misterele culturii rock, să ne oprim la cîteva dintre figurile, să zicem, bizare.

Lăsați în minile unuia neavizat un album KING DIAMOND și aveți toate șansele să-l vedeți luînd-o la fugă. Dar, mai bine să-i dăm cuvîntul: „Oamenii se înșală dacă nu cumpără albumele mele tîndu-se de o ideologie personală. Am citit „Biblia Satanică”, scrisă de un tip celebru care a trăit în San Francisco. Două treimi din carte sînt consacrate filozofiei satanice și doar o treime magiei. Asta pentru a demonstra că totul nu se rezumă la cîteva manifestări de ordin satanic. Este și un mod de gîndire. De altfel, nu mă interesează ce se numește „satanism” sau altfel: voi aprecia întotdeauna aceste precepte. Pentru mine, importante sînt forțele necunoscute. Am văzut atîtea lucruri incredibile! Satan este deasupra tuturor acestor fenomene. Dacă am folosit ocazional numele, am făcut-o în legătură cu un mod de gîndire. Oamenii consideră Satan — Rău, ceea ce este o eroare. Aș vrea ca aceste persoane să înțeleagă sensul textelor mele, care se referă la puterea întunericului, la mister și imaginație”.

Plecat de la Mercyful Fate, King Diamond nu și-a părăsit prima iubire; și ne amintim de saga lui „Abigail”, veritabil concept-album, situat între poveștile populare de groază și operele tulburătoare ale lui Poe.

Se va mai vorbi încă multă vreme despre concertele „inițiatice” în care iluzii și prestidigitatie se alăturau delirurilor ocultе neliniștitoare, fără a uita „Them” și „Conspiracy”, două albume în episoade, foarte inspirate.

King Diamond, respectabil sau nu, muzical (chestie de gusturi), pare să fie sincer pasionat de satanism. Argumentele sale sînt imparable și calculative: „În nici-o împrejurare un adevărat satanist nu ar sacrifica un copil sau un animal”. Și concluzionează: „Religia a fost întotdeauna un instrument al puterii și o unealtă a sclaviei”.

Aclamat de toți ca unul dintre cei mai înnebunitori chitariști ai istoriei rock-ului, JOE SATRIANI intrunește unanimitatea: „Surfing With The Alien” a fost ales discul de chitară al anilor ‘80 și „Flying In A Blue Dream” albumul anului 1989.

Satriani își controlează perfect sunetul, reușește să exprime sentimente cu ajutorul degetelor, își face instrumentul să cînte cu o grație și un lirism remarcabile. Auzind aceste sunete care par să provină de pe o altă planetă, ne putem întreba dacă nu avem de-a face cu un fel de marțian. Mai sînt și titlurile pieselor sale „Not Of This Earth”, „Flying In A Blue Dream”, „Echo”, „Hill Of The Skull”, „Lords Of Kharma”, „Power Cosmic”, tot atîtea referințe la lumea cealaltă, la lumea visurilor sau, pur și simplu, la alte lumi. „Echo” vorbește despre reincarnare, „Into The Light” despre moarte, „Circles” despre circularitatea timpului (eterna reîntoarcere). Cu asemenea texte și cu declarații de genul „Sînt de pe o altă planetă, scopul meu este să ajung acolo unde omul nu a ajuns vreodată, pentru a găsi pace și armonie”, este evident că imaginea chitaristului inspirat de puteri celeste are din ce se hrăni. Nu mai avem decât să-l observăm privirea halucinantă atunci cînd este pe scenă pentru a ne convinge.

Dar lui Satriani nu-i place subiectul, probabil pentru că mass-media a împins puțin prea departe această imagine mistică a personajului său, poate, pentru că atinge viața sa privată.

Să nu uităm că pe lângă bucăți ca „Lords Of Kharma”, Joe excellează în rock-ul boogie la „Satch Boogie”, „Big Bad Moon”, „Surfin’ With The Alien”, „I Just Can’t Slow

Down”. Joe este un mare chitarist, un muzician cu multiple fațete, dar, înainte de toate, este un rocker, lucru uitat destul de ușor, în general.

Destinul lui SID VICIOUS (născut Simon John Ritchie la 10/5/57) a fost blestemat de la sosirea sa pe lume, dar individul a reușit să devină un erou, în pofida oricărei așteptări. Mai curînd analafabet și destul de primitiv, Vicious s-a trezit basist al celui mai subversiv grup rock al ultimilor douăzeci de ani, Sex Pistols, încîntat să-și scuipe ura și scriba în public. Chiar dacă aptitudinile sale de basist erau apropiate de un zero absolut (încă se mai șoptește că nu el ar cînta pe înregistrările de studio ale grupului) a devenit idolul mișcării punk.

Dar Vicious era îmbibat cu drog pînă-n măduva oaselor și cei ce înconjurau trupa au înțeles o legendă timpită fără nici-un aspect pozitiv pentru cel în cauză. În 1978, prietena lui, Nancy Spungen, este găsită înjunghiată în patul camerei lor de hotel în New York. Acuzațiile s-au prăvălit peste un Vicious total debusolat: nu mai avea conștiința actelor sale și nu știa dacă o omorise sau nu pe Nancy; misterul nu a fost niciodată elucidat! Basistul zombie va fi eliberat pe cauză, își va plimba depri-marea „heroinizată” din toaletă în toaletă și va muri în

KING DIAMOND

februarie 1979 după o ultimă overdoză.

O viață irosită, ale cărei ultime urme plutesc prin aeroportul londonez Heathrow. Într-adevăr, se pare că cînta i-a fost aruncată în sistemul de ventilație al aeroportului pentru ca orice călător să poată inhala spiritul și atitudinea unuia dintre basistii cei mai întristați de celebri din istoria rock-ului!

Actualmente inaccesibil, SYD BARRETT este fără îndoială unul dintre cele mai stranii personaje rock.

Sufletul Pink Floyd-ului la începuturi, personaj fantastic cu priviri tenebroase și suflet de poet, condus la porțile grupului pe care-l popularizase de înapținut de a se adapta la viața de rock star, la viață în general.

„The Madcap Laughs” și „Barrett”, creații solo, conțin cîteva diamante de nebunie, cîteva ritmuri disperat de blues, cîteva piese acustice emoționante.

Antrenat de propria furtună creatoare, Syd pierde din ce în ce mai mult contactul cu lumea exterioară. Închis în visurile sale, nu a binevoit să ia să decît pentru a urca pe scenă cu o nouă trupă, Stars, în februarie 1972. Urmează dispariția și începutul unui mit.

Unde este Syd Barrett? Cine este el cu adevărat? Nimeni nu știe. Nick Mason ar fi unul dintre ultimii care l-ar fi văzut în anii ‘80; s-ar părea că starea lui s-ar fi degradat considerabil. S-a mai vorbit despre el recent, o expoziție a picturilor sale fiind chiar anunțată într-o galerie londoneză. Alții afirmă că duce o viață (aproape) normală în Anglia.

A ști unde se află Syd astăzi

nu înseamnă nimic: este peste tot și nicăieri... în capul celor care-l ascultă opera.

TORTELVIS nu este un rocker ca ceilalți. Într-adevăr, el pretinde că Elvis Presley i-a apărut într-o zi a anului 1977. Alții preferă să vadă fecioare, marțieni sau pe Dumnezeu în persoană. Înfipt în fața grăsunului, Regele i-ar fi spus pur și simplu: „Zeppelin Music — Reggae Style”. De atunci, împreună cu trupa sa, Dread Zeppelin, mitraliază cîteva reluări ale monstrului anilor ‘70, cu sos jamaican și intonații a la Presley.

Cît de credibile fi sînt afirmațiile n-aveți decît să vă dați cu părerea și singuri. Pînă atunci, Dread Zeppelin și-au oferit un frumos succes comercial, simplificînd treaba casei lor de discuri, atrăgînd atenția ziaristilor și publicului. Bluff sau cealapa adevărată, Dread Zep-ul și liderul său, Tortelvis, și-au cîștigat locul pe marea listă a enigmelor rock’n’roll-ului.

Începînd chitara la paisprezece ani, STEVE VAI apărea deja animat de o capacitate de concentrare ieșită din comun, pe care o va pune în slujba instrumentului.

Format de Joe Satriani timp de trei ani, acesta va declara: „La ultimul curs cînta deja chestii pe care-mi era imposibil să le interpretez”. Cel mai frapant la Vai este determinarea și voința pe care le dovedește în studiul muzicii: lucrîndu-și instrumentul opt ore pe zi, ani la rînd, restul timpului fiindu-i ocupat cu studiul religiilor (în special filozofie zen) și cu meditația.

Luat de Zappa pentru a cînta „The impossible guitar parts”, în nouăsprezece ani Vai înfricoșează: intervențiile sale instrumentale, în studio și pe scenă îl dau pe toți pe spate...

Doi ani mai tîrziu, apare primul său album solo „Flexible” și simbolul său fetiș: o piramidă cu un șapte în fiecare colț și un ochi în mijloc. Vai nu dezyhăuie semnificația pe care i-o atribuie, dar se știe că există mai multe.

După „Flex-able” urmează explozia alături de Dave Lee Roth, apoi Whitesnake. Steve scoate al treilea volum solo la începutul lui 1990, „Passion & Warfare”, album conceptual cu conotații metafizice. Coperța este o frescă misterioasă în care Vai contemplantă ingerii și demonii, într-un decor imaginar umplut cu semne cabalistice și rune de tot felul. Cealaltă față este și mai stranie, împănată cu fraze religioase de inspirații diverse.

Dacă este cert că Steve este un personaj cu anumite fațete foarte mistice, este adevărat că și joacă această imagine, amuzîndu-se să mimeze vrăjitorii, întretîind un look de magician, mergînd pînă la a adăuga o a șaptea coardă la chitară, atît din superstitie cît și pentru latura funcțională. În plus, e vegetarian, nu bea, nu fumează și-și petrece viața muncind și dedicîndu-se căutărilor spirituale.

Chiar dacă Impactul lui FRANK MARINO nu mai este de actualitate, acest as al chitarei electrice a fost un instrumentist foarte ascultat și apreciat în a doua jumătate a anilor ‘70.

Canadian de origine, s-a făcut remarcat mai ales prin reverențele continue la adresa lui Jimi Hendrix. Atît cu trupa sa, Mahogany Rush, cît și solo, Marino are o aptitudine neobisnuită de o copia perfect tot ceea ce Hendrix a adus chitarei electrice. Cînd relua pe scenă „Purple Haze”, era sufcient să închizi ochii ca să începi să te-ntrebi dacă nu s-a pus efectiv discul lui Jimi.

Și asta nu este nimic pe lângă enigma legată de intrarea lui Marino în lumea rock-ului. O legendă incredibilă îl însoțește: fără a fi atins vreodată un instrument muzical, tînărul Frank adoarme într-o seară și visează că este vizitat de sufletul lui Hendrix. Se trezește a doua zi înarmat cu întreaga tehnică muzicală a defunctului chitarist.

Frank Marino s-a lansat decl în aventura rock prin frumusețea unei legende ireale: sublim!

Traducere și adaptare după HARD FORCE 1991

BLACK DOG

răspundem dacă sistemul în stare

DANIELA MONALISA POPESCU (Tg. Jiu). O bună parte dintre mirările tale s-au anulat. Top 50 avem, chiar dacă Liviu nu ne mai caută de la o vreme. Gălbioara s-a decis să fie promptă. Anunțarea turneelor din țară s-a dovedit, încă o dată, neoperantă. Vezi cazul Metal Fan, sau programatul turneu Riff-Compact, contra-mandat în ultima clipă (n-am apucat să-l publicăm). Turneele marilor nume pe glob le considerăm simple informații. Un exemplu negativ îți mai pot furniza: „Samrock” de la Satu Mare, organizat de Fundația pentru Tineret de acolo, nu ne-a fost comunicat, deși în emisiune am primit de la colegii de la Actualități un anunț (pe care nici n-am apucat să-l copiez). Despre concertul de binefacere de pe stadionul Valea Domanului din Reșița tot de la un coleg din Radio (Doru Dinu Glăvan) am cules informații. Deci, nu de la cel implicat. Despre „Cerbul de aur” nu știu nimic mai mult decât a oferit Televiziunea (principală organizatoare). Ce mai zici? **AIME** (Slatina). Îți promit să publicăm texte din repertoriul Alice Cooper. Intenția ta de a-i aduna pe toți fanii rock din oraș este laudabilă. Când reușești, să ne anunți. Mersi pentru textul Queen. **LUCY** și **GENY** (Mangalia). Adresele cerute au mai fost, dar le vom relua la FAN-CLUB. Patronul de la Vox Maris este Nicu Năstase. La „You & Me” nu știu cât costă intrarea mai nou. Firește că și fetele pot deveni D.J. Ar fi chiar de do-

rit să fie cit mai multe. Vă avertizez că-i o muncă foarte grea! **FLORIN** (Oradea). Despre Black Sabbath, colaboratorul nostru Găbi Gomboș a scris tot ce s-a putut, cu lux de amănunte. Pe „Slaves And Masters” solistul lui Purple a fost Joe Lynn Turner, care a și rămas în grup pînă în clipa de față. Cellaiti, Blackmore, Glover, Lord și Paice au decis să mai încerce un come-back. Influența unui Fan-Club este un subiect des amintit aici. Ai nevoie mai întâi de cel puțin 10 colegi de pasiune. Apoi de acte legale, un statut și relații cu alte cluburi de gen din lume. Rubrica de jazz are deja suporteri și, iar realizatorii paginii au fost cei care ne-au sprijinit să avem minima promoție pe micul ecran. Conceptul de „show” din titlu include toate genurile de la programe de revistă la cele de bar, de la jazz la disco, rap și altele. Nu-i nevoie să reflectăm în titlu întregul conținut. „Wind of Change” apare și pe noul album Scorpions, o culegere de succese, dar în primul rînd cu balade. Inițial a fost pe „Crazy World”. **KODICA MARIANA GRAU** (Slobozia). Ai dreptate. Elvis merită mai mult spațiu în emisiunile muzicale și în paginile noastre. A apărut și o carte în urmă cu cîțiva ani. Din lucrarea „All About Elvis”, semnată de Fred L. Worth și Steve D. Tamerius, din 1981, vom reproduce cîteva fragmente. Eu tot mai sper să crească numărul de pagini. Vor fi și texte din repertoriul lui The King. Textul expediat, a fost

publicat. **CRISTIAN MUREȘAN** (Cluj-Napoca). Oferta este foarte tentantă, așa că dă-i bătaie. Putem începe cu Vangelis, Tangerine Dream, Jean Michel Jarre ș.a. Un episod să nu depășească 2-3 pagini dactilo la două rînduri. Dacă ne poți oferi și cite o poză, ar fi minunat! **MADELEINE IONICĂ** (Moreni). Întrebările tale nu mă deranjează, dar cred că nu interesează pe nimeni să scriu despre mine. Cînd îmi voi publica memoriile, da. Despre Queen am scris, dar, evident, că vom reveni. Subiectul Pink Floyd a fost amintit, pentru că am crezut în promisiuni. Acum aștept o altă ofertă, dar serioasă! Adresa din Japonia o reținem la multiple cereri justificate. **O lacrimă în colțul unei cruci** (lui Freddie Mercury): „Din nouri îșiște corul angelic / Ce-nvăluie-n abur un glas din mormint / Doar fraze mai cad

HARAKIRI PE TEREN

Cum spuneam și în alte dăți, ne mai lăsăm propria grădină și facem cîteva ture pe la vecini. Astăzi ne exprimăm mirarea față de organizatorii Galei Metal Fan 1992 care ne-au remis un document ștampilat și semnat de conducerea firmei G.M. Comex Metal Fan spre publicare. Am făcut acest lucru cu mare plăcere și fără taxe avînd în vedere dorința noastră declarată de a ajuta mișcarea rock și în special trupele tinere care urmau să cînte pe 28-29 mai în Complexul Studențesc Tel. Anunțul a apărut în numărul 20 al revistei. L-am regăsit și în „Universul” din 28 mai. Absoluțiu întâmplător, întîlnindu-ne pe stradă, am aflat că anunțul nu-i valabil din diverse motive. Evident n-am avut cum să oprim publicul pregătit pentru un week-end thrash. Noi avem obligația morală să vă cerem scuze, dragi cititori! Cit privește respectul organizatorilor față de fanii rock, ne-am lămurit!

intr-o toamnă, sfielnic / și numai seninul pierdut e în vînt. / Iar imnul se-aude în ploaie de stele / Mai clar, tot mai tare se-aude acest imn... / Te rog, Doamne, iartă-i păcatele grele / și-n Raiul cel veșnic acordă-i un nimb. / Un nume se pierde în noaptea uitării. / The Show Must Go On, nimeni nu-i trist; / Zadarnic-i viața-n mirajul visării / și totuși, azi noaptea murit un artist”. Presupun că îți aparțin versurile. Frumose! **GEORGE MANDRICE** (Ploiești). Piese de pe albumul „Pyramid” (1978) al grupului Alan Parsons Project:

Voyager, What Goes Up... The Eagle Will Rise Again, One More River, Can't Take It With You, In The Lap Of Gods, Pyramania, Hyper-Gamma-Space, Shadow Of A Lonely Man, Cei de la Bee Gees au scos după „Living Eyes” mai multe discuri pe cont propriu, iar în 1987 „E.S.P.” (cu single-ul „You Win Again” ajuns pe primul loc în Marea Britanie), apoi în 1989, „One” și recent (1991) „High Civilization”. Rubrica „Intermediem...” este extrem de solicitată, și, deci, nu avem nici un motiv s-o reducem. Spațiul acestui rubrici, a răspunsurilor, va fi mai mare cînd voi reuși să citec mai multe scrisori. Pentru lectură n-am găsit încă un computer!

ANDREI PARTOȘ

HARAKIRI PLUS

Lucia Ciprian ne roagă să executăm vinovații pentru greșala din nr. 18, cînd ea îi spunea La Mulți Ani lui Titus Andrei. Fanii au urat odată cu L.C. și nu o dată! Dar dacă era „împreună cu...” nu se mai întîmpla, iar noi nu aveam alte victime. Chestia cu „femei al cărui destin” s-a lăsat cu cartonaș galben nefînd vorba de muzică, ci doar de gramatică. Numărul 68 al revistei s-a repetat pentru o bună învățare a cifrei. Ori era 67 (20 din acest an) ori 68 bis. Adevărul e că nu s-a prins nimeni. Cele cîteva dubieri și inversări de litere le-am trecut la sectorul „ikebana” pentru că fără floricele ce ne-am face noi și ce v-ați face voi, „căutătoarii”?!

Pentru că mulți cititori ne-au rugat să mai publicăm încă o dată adresa Fan-Clubului „Penpal” din Japonia, iată, vă satisfacem dorința:
81-603 Minamizaimoku-cho Wakabayashi-ku, Sendai Miyagi, 982 Japan

DORIN C. GIORGIO (Aleea Ghiocșilor nr. 2, bl. 10, sc. 2, ap. 2, Dr. Tr. Severin, jud. Mehedinți, cod 1500, tel. 17537 — între orele 8.00 și 18.00): „Sînt adept al muzicii rock, indiferent de gen și aș dori să colaborez cu alți iubitori ai genului. Am 21 de ani. Mă interesează în mod deosebit discografiile albumelor: Metallica — „Kill'em All” (1983), „Ride The Lightning” (1984), „The \$ 9.98 EP Garage Days Rerevisited” (1987), Scorpions (indiferent care), AC/DC, Europe, Bonfire, Skid Row. Ofer discografiile albumelor Def Leppard — „Hysteria”, Metallica — „Metallica”, „And Justice For All”, „Master Of Puppets”, Roxette — „Joyride”, „Look Sharp”, Bon Jovi — „New Jersey”, Black Sabbath — „Headless Cross”, Alice Cooper — „Thrash”, Mötley Crüe — „Dr. Feelgood”, Slayer — „South Of Heaven”, Overkill — „Under The Influence”, „The Years Of Decay”, Heart — „Brigade”, Queensryche — „Operation Mindcrime”. Pentru cei interesați ofer informații complete despre Jean Claude Van Damme și postere din revista „Bravo” cu N.K.O.T.B., Vanilla Ice, Roxette, Silvester Stallone, Jason Donovan, Johnny Depp, la mica întelegeră. **DIANA BEJAN** (Str. Sclousului nr. 38 A, bl. T I, sc. A, ap. 1, Oradea, jud. Bihor, cod 3700): „Deși adresa mea și numărul de telefon au fost publicate recent (în numărul trecut) am primit foarte multe telefoane. Atît de multe încît, practic ar trebui să stau tot timpul lângă sau, mai bine zis, la aparat. Îi rog mult de tot pe cei care doresc să mă contacteze s-o facă doar în scris. Le mulțumesc tuturor”. **ADRIANA IONICA** (Str. Lidia, bl. 78, sc. A, ap. 4, Timișoara, cod 1900, jud. Timiș): „Am 17 ani, sînt o fire foarte pesimistă. Cu toate acestea îmi rog pe toți posesorii unor informații sau postere cu Jean-Michel Jarre să-mi trimită urgent orice, contra cost. 99,9% am convingerea că nu am să primesc nimic, dar cine știe de unde sare... J.M.J. Pot oferi textele a numeroase cîntece. Ar fi prea greu să le enumăr pe toate. Alte preferințe muzicale: Scorpions, N.K.O.T.B., Michael Jackson, Mr. Big, Timmy Thomas”. **ADA ELA MOTORHEAD** (str. Aleea Cetățuia nr. 10, bl. 25/I, sc. B, et. 6, ap. 70, cod 77535, sect. 6, București): „Salut! Cred că ați ghicit de ce mi-am spus Motorhead. Ei bine, îmi plac la nebu-

nie. Sînt ahtiată după ei. Deci, dacă se numără și printre preferințele voastre muzicale alături de Helloween, Scorpions, Guns N'Roses Mr. Big, Skid Row, n-aveți dect să-mi scrieți. Am 18 ani, ochi căprui, sînt sătenă și... cam atît. Ah, era să uit. Aștept și scrisorile celor care au simțit umorul, le place să se distreze, le displace „șmurgăteala”. **DOSEI MARIA ILARIA** (Bd. Independenței nr. 31 b, bl. AC2, ap. 20, sc. B, Plopieni, jud. Prahova, cod 2079): „Am 16 ani și sînt o „crustaceă” veritabilă. Sînt brunetă cu ochii negri și nu mă înscru în nici unul dintre curentele muzicale dominante. Sînt fan George Mi-

zică. Formația mea preferată este Guns N'Roses. În schimbul unui poster (de calitate) cu această formație ofer date despre Jason Donovan, Queen ș.a.” **MARIANA DAVID** (str. Albatros, bl. 85, sc. E, et. 3, ap. 14, cod 8727, Mangalia, jud. Constanța): „Vă iubesc! Am 17 ani, 1,80 m, 70 kg, sînt brunetă cu ochi căprui. Îmi place la nebunie Pink Floyd, dar ascult și Metallica cu mare plăcere. Aș vrea să-mi fac mulți prieteni cu care să vorbesc despre muzică. Aștept un semn oricît de mic fie printr-o scrisoare, fie printr-un telefon: 91/75 32 21, după ora 23.00.” Nu știu dacă N. Stănescu este unul dintre poezii tăi

cod 3650): „Cel care doresc să obțină discul „Te iubeam” al Oanei Sirbu să trimită pe adresa Fan-Clubului (adresa menționată) prin mandat postal suma de 250 lei (discul) plus 50 lei pentru expediere. Pînă acum Fan-Clubul are înscrisi 140 de membri. Cei care doresc să se înscrie să-mi trimită adresa exactă și eventual numărul de telefon unde pot fi contactați. **AUGUSTIN DUMITRESCU** (loc. Berevoești, jud. Argeș, cod 0416): „Dragi cetățeni ai României, optimiști, veseli și draguți daa aveți puțin timp liber, bunăvoință și posedați date despre: Kylie Minogue, Vanessa Paradis, Spagna, Chesney Haw-

4800): „Fratilor, cui îi plac UB 40, Gipsy Kings, Roxette, Madonna, Tina Turner, Michael Jackson, Sandra să-mi scrie. Aș vrea să mă împrietenesc cu fete care au peste 17 ani. Eu sînt un „geaman” singur de 21 de ani”. **ANA-MARIA** (Str. Infrățirii nr. 8, bl. 4, sc. A, ap. 16, Sfîntu. Gheorghe, jud. Covasna, cod. 4000): „Sînt blondă cu ochii verzi, am 18 ani. Mă interesează orice informație despre cei patru componenți ai formației Metallica. Aș dori să obțin textele pieselor „The Unforgiven” și „Nothing Else Matters”. Aștept scrisori de la toți cei care îndrăgesc această formație”. **LUCIAN CRISTEA** (Str. Circumvalațiunii nr. 37, sc. B, et. 2, ap. 11, Timișoara, jud. Timiș, cod 1900): „Sînd un mare admirator al formației Queen. Aș dori să obțin cit mai multe postere (imagini) cu acest grup și, în special, cu Freddie Mercury. Ofer în schimb postere noi de 2 pagini cu Whitesnake și de 2 pagini cu David Lee, Roth & Warrant, Matthias Reim, Jürgen Klinsmann, Lothar Matthäus, Johnny Depp, David Hasselhoff, James Dean, Julia Roberts, Eros Ramazzotti, A.Ha, Madonna, Pet Shop Boys, Andre Agassi. M-ar interesa și textele melodiilor interpretate de formație, interviuri cu Freddie Mercury”. **ANDREI D.** (str. Baiea Cîrtan nr. 23, bl. 4, ap. 12, Sinala jud. Prahova, cod 2180): „Doresc să obțin discografiile și textele pieselor interpretate de Sandra, Belinda Carlisle, Enya, Richard Marx; precum și date despre actorii: Florence Geanty, Paul Alexandra. Ofer texte din repertoriul Roxette, Timmy T., Sinead O'Connor, Bryan Adams, Glenn Medeiros”. **ADINA** (Str. Dorului nr. 78, Constanța, cod 8700): „Am încercat de cîteva ori să-mi fac prieteni prin intermediul revistei, scriind la adresele publicate, dar toate încercările au eșuat. Scriam scrisori, le trimiteam, așteptam răspuns, însă... nimic. Totuși, nu am disperat, nu sînt o fire pesimistă și am luat-o de la capăt. Dar meru același final. De ce? Nu știu... Într-adevăr, nu mă prea pricep la scrieri, dar... De aceea m-am decis să vă scriu și să-mi publicați și mie adresa, poate așa voi primi și eu scrisori. Așadar, ador rockul de la The Beatles pînă la Sepultura. Formațiile mele preferate sînt Metallica și Guns N'Roses. Promit că voi răspunde”.

ORLANDA DELADI

INTERMEDIUM PRIETENII

chael, dar nu mă limitez la a asculta doar muzica lui care e într-adevăr nemăpomenită. Îmi place la fel de mult și rhythm and blues și tot la fel de mult și rock'n blues. Iubesc ardeleni. Pentru mine sînt oamenii care știu să lubească, îmi plac brunetii cu ochi verzi și îi iubesc pe Blaga. În altă ordine de idei, dragii mei vltorii amici, goliți-vă sacul cu date și fotografii (eventual postere) cu George al meu și promit că nu mă voi lăsa mai prejos. Deci, adolescenți trăzniți, ardeleni, brunetii cu ochii verzi, George Michael-isti leșiți la lumină și nu mă lăsați să aștept prea mult că... Aveți grijă! Eu v-am spus! Mi-a plăcut scrisoarea ta. Am reușit s-o descifrez pînă să ajung la indicațiile tale. Scriu alții și mai urît sau, mai bine zis, și mai puțin caligrafic. **OANA HABRIANA** (Bd. Unirii, bl. 9, sc. A, et. 4, ap. 11, Baia Mare, jud. Maramureș, cod 4800): „Am 13 ani și-mi plac toate genurile de mu-

preferați. Trebuie să recunosc că mie îmi place foarte mult, așa că versurile trimise mi-au făcut plăcere. Sper să-l fi citit în întregime și nu doar aceste versuri legate de muzică. **CIORBA EDDIE CRISTIAN** (loc. Calea Mare nr. 117, jud. Bihor, cod 3609): „Sînt un metalist înrăit căruia îi plac genurile hard'n heavy, speed, thrash, death, metal. Ascult pînă ameteș Judas Priest, Iron Maiden, Slayer, Megadeth, Metallica, Sepultura, Death, Napalm Death, Oblivary, Carcass. Dețin discografiile a numeroase trupe, texte, poze, postere”. **DANIELA MONALISA POPESCU** (Str. Mineșilor bl. 2, ap. 126, Tg. Jiu, jud. Gorj): „Cei care doresc să facă parte din Fan-Clubul Gabriel Cotabiță, din Tg. Jiu să-mi scrie la adresa menționată”. Am publicat anunțul tău, dar eu cred că ar trebui să îți legătura cu Virginia Duța. Dacă deja ai făcut acest lucru este foarte bine. **MARIAN COTRAU** (Str. Crîșului nr. 16, loc. Salonta, jud. Bihor,

kes, Alice Cooper, Hammer, Marky Mark, C & C Music Factory, Snap, Brooke Shields, Robin Given, Johnny Depp, Arnold Schwarzenegger scrieți-mi! Adresa dată este valabilă pînă la 15 septembrie 1992”. **DANA** (Slatina, jud. Olt): „Am 15 ani, sînt brunetă, am ochi negri și o înălțime cam de... 1,70 m. Aș face orice să unesc totii rockerii din Slatina. Știu că nu sînt prea mulți. Majoritatea tinerilor din oraș se înscrie în curentul De-pêche Mode. Eu însă, sînt o fată... „nebună” după rock. Cel care vor să mă contacteze (doar cei din Slatina) mă vor găsi la liceul „Radu Greceanu”, clasa a IX-a I. Bineînțeles sîmbătă și duminică nu sînt la școală. Îmi place mult de tot să ascult Metallica, Fleetwood Mac, Skid Row, Scorpions, Queen”. Îți mulțumim pentru versurile cîntecului „I Want To Break Free” al formației Queen. **CONSTANTIN BUZDUGAN** (Bd. Republicii nr. 42, sc. A, et. 2, ap. 7, Baia Mare, jud. Maramureș, cod

BEATLES

legendă și adevăr

Cursul de meditație al lui Maharishi era ținut într-un colegiu spartan din Irlanda de Nord, unde cel 300 de cursanți, inclusiv Beatles-i, dormeau în dormitoarele liceului, ceea ce însemna un grad sporit de aventură și reintrarea în acel val de camaraderie de la începuturi. În prima seară, au constatat că nu aveau cu ce să-și plătească masa, pentru că, la fel ca familia regală, nu obișnuiau să aibă cash la ei. George Harrison i-a salvat (pentru că altfel ar fi trebuit să rămână să spele vasele la restaurant) admițând că avea ascunsă, în locul sandulei sale, o bancnotă de 10 lire.

A doua zi dimineață, la o conferință de presă la inițiativa lui Maharishi, Beatles-i au anunțat că renunță la droguri, explicând că era imposibil să ajungă la armonie spirituală având „substanțe strălucite în corp”. John părea la fel de sincer ca ceilalți, numai că s-a ținut de promisiune doar câteva zile. Brian nu a renunțat la droguri, John și Paul l-au invitat căm cu jumătate de gură să se alăture grupului, aflat la meditație, dar știau că, de fapt, nu va veni. Intenționa să meargă totuși la serba-

rea cimpenească, pentru divertisment, după perioada de „cuminenie” în compania mamei sale. Aflat într-o bună dispoziție, cam în același timp cu Beatles-i a plecat și Brian. De ajuns, a ajuns într-o stare proastă și după cină a început să telefoneze la Londra pentru a-și găsi companie. Pe la ora 21,00 a spus că vrea să plece cu mașina să vadă împrejurimile. Peter Brown s-a opus inițiativii, pentru că Brian băuse foarte mult, dar când acesta își punea ceva în cap era greu de deturnat de la intenția sa. Așa că a plecat. Văzind că era de mult trecut de miezul nopții, Peter a telefonat la locuința lui Brian din Chapel Street, iar după apeluri insistente majordomul Antonio i-a răspuns, explicându-i că Brian sosise de scurtă vreme și se dusese direct în pat. Aproape adormit, a refuzat să vină la telefon, iar

Peter a considerat că nu e cazul să insiste, pentru că cel mai bine pentru Brian era să se odihnească. La 5 după-amiază Brian a telefonat la Kingsley Hill, spunând că va mînca de prînz, va citi presa și corespondența, se va uita la emisiunea „Juke Box Jury”, iar după aceea va conduce Bentley-ul său înapoi la Kingsley Hill. Fiind încă groggy de la fuinals, Peter i-a spus că ar fi mai cuminte să ia trenul, idee cu care Brian a fost de acord, comunicînd că va telefona să anunțe cu ce tren va sosi. NU A MAI TELEFONAT.

Duminică la prînz, văzînd că mașina lui Brian se afla tot în fața casei, Antonio și soția lui, Maria, au încercat să îl trezească pe Brian prin interfon. Văzînd că nu răspunde au sunat la Kingsley Hill, dar Peter și Geoffrey erau la masă. Antonio a sunat-o pe secretara lui Brian, Joanne Newfield, care l-a sunat la rîndul ei pe Alistair Taylor și l-a rugat să se întilnească pe Chapel Street, Peter, care revenise la Kingsley, le-a spus să nu apeleze la doctorul Norman Cowan, care locuia departe, ci să-l cheme pe Norman Cowan, doctorul său din apropiere. La sosirea medicului toți ceilalți așteptau în fața ușii duble de stejar închise de la dormitorul lui Brian. „Doctorul mi-a telefonat și m-a întrebat cum să acționeze. I-am spus să spargă usa dublă, eu rămînînd la telefon, am auzit pe fir gîfeliile lor în timp ce spargeau.

Draperiile erau lăsate și în cameră era întuneric. În lumina care pătrundea din hol l-au văzut pe Brian zăcînd pe partea dreaptă, cu picioarele trase mult spre bîrbe, într-o poziție de fetus. Corespondența sosită duminică era deschisă pe patul celălalt. Toată lumea înțelesese imediat că Brian era mort, doar Joan a spus «E în regulă, doarme. E în siguranță».

Un moment mai tîrziu am auzit-o pe Maria tipînd «De ce, de ce?».

Telefonul lui Clive Epstein de la Liverpool a sunat. Era Geoffrey Ellis, care îl dădea vestea. „E o minciună. Mîni!”, a strigat isterizat Clive. S-a dus repede la mama lui, Queenie a avut un colaps și a trebuit să fie sedată. Apoi s-a mobilizat și a luat avionul spre Londra, pentru a fi alături de fiul ei.

În acest timp la Bangor, în Irlanda de Nord, Beatles-i tocmai își terminaseră cîna și se bucurau de ultimul week-end al verii. În dormitor, telefonul, singura legătură cu lumea, suna în disperare.

Peter o rugase pe Pattie să îl dea numărul telefonului cel mai apropiat. Au auzit de afară sunetul strident și în final Jane Asher a răspuns. Peter i-a cerut pe Paul, căruia l-a comunicat că Brian fusese găsit mort în dormitorul său și că cea mai bună soluție ar fi să se întoarcă la Londra.

Paul era șocat și întristat în același timp, dar destul de ciudat „sedat”, ca și ceilalți membri ai grupului. Mai mult decît atât, păreau dezorientat. Ca niște copii mici, ai căror părinți dispăuseră brusc, ei s-au adresat lui Maharishi.

Traducere și adaptare
GABRIELA ȘEICARU

MICHAEL JACKSON

Pe 9 aprilie 1983, starurile show-business-ului american, reunite pentru a-l sărbători pe Berry Gordy (șeful companiei „Motown”), vor avea o mică dovadă a capacităților lui Michael în cursul înregistrărilor emisiunii „Motown 25th”.

Pregătirile acestei emisiuni au durat câteva luni. A trebuit reformat grupul Supremes, s-a dus muncă de lămurire cu Tem-

ptations și Four Tops, s-a luptat împotriva ambițiilor lui William Smokey Robinson (devenit vicepreședinte la „Motown”), dar bătăliile juridice cele mai aspre au avut loc în jurul fraților Jackson. Emisiunea, concepută pentru gloria lui Gordy, va da ocazia reuniunii celor cinci frați, dar avocatii lui Michael vor insista ca acesta să cînte și singur, fără frații săi, o piesă ce nu făcea parte din catalogul casei „Motown”: „Billie Jean”. Bătălia va dura câteva săptămîni.

În această perioadă oamenii lui Gordy reușeau să-l aducă și pe Marvin Gaye, din exil, pentru a interpreta „What's Goin' On”. Lupta pro și contra „Billie Jean” a continuat pînă în ultimul moment. Frații Jackson au afirmat că nu au repetat show-ul care a ieșit perfect. A fost trecut în revista tot catalogul succeselor semnate „Jackson Five”, recitalul culminînd cu balada „I'll Be There”. Armonii vocale ale celor cinci au fost superbe. Michael va prelua microfonul declarînd: „Sînt minunate aceste piese vechi, la care țin foarte mult, dar în acest moment le prefer pe cele noi”.

Acordurile din „Billie Jean”, au „lovit” din plin asistența, gătînd în rochii de seară sau smoking-uri sobre. O față plină de temperament se ridică de pe scaun tipînd, înconjurat de superstaruri de cinema și de prieteni ai casei „Motown”, Gordy pîlește Michael, dansînd terribil, aplicînd un „uppercut” oamenilor de afaceri din Los Angeles. O incredibilă demonstrație de forță, de libertate, de creativitate. Michael dezvăluie celebrul său „moonwalk”. Toată lumea de la Pasadena Civic Auditorium se ridică urlînd în picioare. Priviri admirative sau invidioase și țipete de bucurie se împletesc în imensa sală. James Brown declară: „Am fost mereu pe culmile dansului, dar niciodată nu cred că s-a ajuns pînă aici”.

În martie 1984, celebrul actor și dansator Fred Astaire spunea: „Dumnezeule, felul în care se mișcă e uimitor! Mă întreb pînă unde poate ajunge. Omul trăiește din plin arta sa și iată rezultatele...”. O săptămîna mai tîrziu, în revista „Times”, un alt mare dansator, Gene Kelly, concluziona: „Michael Jackson este instinctiv genial. El știe exact cum să urce tensiunea și să aprecieze momentul exploziei”.

„Thriller” a fost timp de 37 de săptămîni numărul 1 în topul vinzării de discuri din Statele Unite ale Americii. Nimeni n-a mai văzut așa ceva de la... „West Side Story”. „Thriller” a fost între primele cinci albume în topul vinzării din S.U.A., timp de 71 de săptămîni. Ceva nemaiîntîlnit de la... „The Sound Of Music”. De pe acest album șapte single-uri intră în topuri. Precedentul record era deținut de Fleetwood Mac (4 titluri) și de...

înșiși Michael Jackson (4 titluri extrase de pe „Off The Wall”).

Cînd statisticienii au adunat vinzările de la „Thriller” și „Off The Wall”, și-au dat seama că Michael Jackson rămăsese în competiție doar cu Elvis Presley și Beatles. Cînd a împlinit 28 de ani (în 1986), Michael Jackson avea la activ 25 de hit-uri în „American Top 10”.

În Marea Britanie, Michael era numărul 1 la albume, cu „Thriller”, numărul 1 la single-uri, cu „Beat It” și numărul 2, cu „Billie Jean”, în același timp. M. Jackson este primul artist negru care a fost nu-

mărul 1 la vinzări de albume în Japonia, Marea Britanie, Franța și Statele Unite în același timp.

La ceremonia decernării Premiului Grammy, Michael Jackson a seșparat tot; 12 nominalizări și 3 recompense (albumul anului, piesa anului, solistul anului la secțiile rock, pop, soul...).

Traducere și adaptare
COSTIN MANOLIU
NELU CONSTANTINESCU

(va urma)

GONE TOO SOON

Like a comet
Blazin'cross the evening sky
Gone too soon
Like a rainbow
Fading in the twinkling of an eye
Gone too soon
Shiny and sparkly
And splendidly bright
Here one day
Gone one night
Like the loss of sunlight
On a cloudy afternoon
Gone too soon
Like a castle
Built upon a sandy beach
Gone too soon
Like a perfect flower
That is just beyond your reach
Gone too soon
Born to amuze
To inspire, to delight
Here one day
Gone one night
Like a sunset
Dying with the rising of the moon
Gone too soon
Gone too soon

CARTONAȘ ROȘU PENTRU PIATA NEAGRĂ

„La coadă vezi mereu aceleași persoane, indiferent dacă-i un concert Metallica sau Placido Domingo” spune un vânzător de bilete din Manhattan. Intre timp, în orașul lui, locurile bune la concert nu mai pot fi obținute decât prin piața neagră. Fenomenul n-a putut fi combătut nici măcar prin limitarea numărului de bilete vândute per persoană. „Rechinii” pieței negre sînt însoțiți de nepăsătorii alai de alcoolici. Contra unei sticle de țarie, aceștia se așează la coadă pentru cele 6 bilete cunvenite oricărui cumpărător — lingă ei, traficanții: ei dau banii, deci ale lor sînt biletele — perfect legal!

„Dacă vezi vreun individ care cere 6 bilete la un concert Sinatra și, întrebă, nu e în stare să-ți spună măcar un titlu de piesă, poți fi sigur că ceva nu e-n ordine”, afirmă John Scher, organizator de concerte în S.U.A. În fond, traficul cu bilete de concert este o meserie ca oricare alta. În S.U.A. există un adevărat pälăjenis de cumpărare prin care se testează piața: la care solist se vînd rapid cele mai multe bilete? După ce află, traficanții le procură „prieteniilor” și „rudeilor” mii de bilete. „Comercializarea la negru nu-i rentabilă, decât dacă e făcută prin anunțuri în presă, cu mult timp înaintea concertelor” comentează Balon, reprezentantul casei de discuri BAP și impresarul lui Maris Westernhagen. „În ziua spectacolului nu „scapi” de prea multe bilete pentru că nu se iau în calcul decât concertele cu casa închisă — în acest caz, nu vor fi suficienți doritori, pentru că majoritatea exclud posibilitatea de a mai găsi un bilet”. Scwenkow, colegul lui Balon, adaugă: „În plus, imediat după începerea concertului, prețul scade foarte mult. În Germania, piața neagră funcționează doar cînd biletele s-au epuizat dar nu s-a aflat încă. Eu cred că indivizii care recurg la această soluție sînt genul care nu vor deșii să-și sporească banii de buzunar”. Periclită Germania! În S.U.A. și Marea Britanie în schimb, fenomenul e grav — după aprecierile purtătorului de cuvînt al renumitului organizator de concerte new-yorkese, John Scher, 50 la sută dintre biletele cu loc sînt monopolizate de bandele de traficanți, în timp ce locurile de protocol nici nu mai trec pe la casă. Se naște astfel întrebarea: dacă nu prin rezervări și casa de bilete, cum altfel își procură oamenii bilete? O dilemă pe care în prezent o are de rezolvat și Randy Phillips, unul dintre impresarii lui Rod Stewart: cotidianul „Daily News” îl acuză de „subtilizarea” a 12.000 de bilete de la cele 4 concerte susținute de Stewart la New York și valorificarea lor la suprapreț, prin agențiile de contrabandă. N-ar fi deosebit faptul că managerul își rezervă un anumit număr de bilete (de regulă, 200-300 pentru un concert de proporții), dar acolo unde, conform spuselor lui Phillips, ar fi trebuit să stea „prieteni și parteneri de afaceri”, reporterii de la „Daily News” au înfînat spectatori obișnuiți și iar n-ar fi cu supărare, dacă aceștia n-ar fi plătit 210 dolari în loc de 35, pentru a sta acolo.

„N-am nimic cu Rod Stewart” comentează sarcastic John Scher, „dar nici Mama Theresa n-a avut 12.000 de prieteni în New York”. Să fie aceasta o abateră singulară? Nici vorba! „Daily News” citează un renumit impresar american, care susține că Phillips a încercat să-l convingă și pe el să participe la această înșelătorie concertată. „Mi-a spus: de vreme ce toți organizatorii recurg la așa ceva, de ce să n-o facem și noi? O să vezi ce mult se cîștigă. M-a asigurat că are contact cu agențiile de contrabandă din toate marile orașe și pentru că pretutindeni există un om de legătură, nu există pericolul să fim descoperiți”. (Phillips neagă această discuție, dar nu dă nici-o explicație plauzibilă asupra modului în care biletele rezervate ajunseseră pe piața neagră). Înainte de a încheia din viață (în 1991), Bill Graham, un Nestor al scenei muzicale americane, încercase să

obțină interdicția prin lege a contrabandei cu bilete de concert. „Știu că în țara asta există impresari care fac speculă cu bilete la propriile concerte. Cînd sînt dolari în joc, morala trece pe banca rezervelor”. Fără rezultate a rămas și intenția lui Tim Collins (impresar la Aerosmith) de a declanșa o acțiune organizată împotriva pieței negre. „Lăcomia celor care se pretează la așa ceva este incredibilă, iar cîștigul atît de mare, încît este imposibil să-l oprești. E o lovitură de pumn în ochiul fanului”. Din păcate, nu toți impresarii sînt la fel de corecți. De curînd, Nathan McGough de la Happy Mondays a recunoscut fără jenă că a vîndut speculanților bilete la concertele proprii trupe: „Cînd vezi traficanți în fața unei săli e semn că trupa respectivă e foarte cerută. Iar eu am o afinitate spirituală față de acești touts” (sau scalpers — este denumirea dată traficanților în Marea Britanie — n.red.). McGough consideră fariseică în dignarea deziluziunii de declarația sa: „Fanii care se grăbesc, pot obține locuri prin rezervare. Cine-a pierdut momentul, a avut ghinion și va fi nevoit să plătească dublu — asta-i economia de piață”. „În plus”, afirmă McGough „trupa nu se alege cu mare lucru din afaceri. La concertele mai mari ne rezervăm prin contract dreptul la 1.000 de bilete — jumătate le dăruim prietenilor și rezolvăm diferite obligații, restul le dăm la speculă și compensăm astfel pierderile”. Poate Happy Mondays să fie primii care recunosc deschis aceste practici, dar cu siguranță nu sînt unicii care apelează la ele. Ed Bicknell, impresarul de la Dire Straits declară că este contactat regulat de agențiile de acest gen, care-i propun afaceri „necurate”: „Aș fi putut să-mi înșel trupa de nenumărate ori — la un concert Dire Straits pe stadionul Wembley, de exemplu, aș putea valorifica cu ușurință 500 de bilete de 20 de lire la preț dublu, ceea ce ar însemna 10.000 de lire dintr-un foc”. „Biletele de concert sînt ca apa în deșert” spune Harry, unul dintre numeroșii „touts” din Londra. „Cînd îți e sete și cineva îți poate da apă, ești dispus să plătești oricît. Ce vedeți rău în asta?”, apoi adaugă ofensat: „Noi procurăm biletele perfect regulamentar, prin rezervări sau de la casele de bilete și de cele mai multe ori sîntem siliți să le dăm sub preț. În prezent, doar 1 concert din 20 este epuizat. La David Bowie, prin rezervare, biletul costă 11,50 lire. Eu am plătit 7,50 lire și l-am revîndut cu 15 lire. Se poate numi asta înșelătorie?” Cu atît mai mult, cu cît riscul său financiar este foarte mare: „Trupele de liga II-a ridică probleme. State 303, de exemplu, au avut un succes uriaș la Manchester — s-au vîndut bilete cu 50 de lire. În schimb aici, la Londra, am fost bucuros să obțin 5 lire pe bucată”. Cum selectează Harry concertele „rentabile”? „Instinctiv. Urmăresc toate transmisiile muzicale TV, pentru a vedea care sînt vedetele zilei. Importanțe sînt și clasașmentele de albume. „Totuși, spre deosebire de Statele Unite, pentru traficanții din Marea Britanie, mult mai profitabile

se dovedesc manifestațiile sportive. Pentru a-i atîviți, în 1989 organizatorii turneului de tenis de la Wimbledon au apelat la o măsură neobișnuită: orice cumpărător a trebuit să se angajeze în scris că va folosi personal biletul de intrare. Controlatoarele inopinate au dezvăluit însă peste 100 de speculanți care încăleaseră regula. Viața acestora ar putea deveni și mai grea, dacă s-ar folosi evidența pe computer — din punct de vedere tehnic, imprimarea numelui fiecărui cumpărător pe biletul său n-ar constitui nici o problemă.

Fină nu demult, în Germania, numărul spectatorilor la concertele depășea regulat cu cîteva mii capacitățile oficiale a sălilor respective. Mai nou, pentru a combate „aglomerația”, organizatorii, supraregionali își amplasază la intrare un om de încredere care, pe măsură ce intră spectatorii, îi înregistrează numeric cu ajutorul unui contor automat... nu de alta, dar poate unul dintre organizatorii locali a tipărit din gresală cîteva bilete în plus. La rîndul lor impresarii trupelor au și ei la intrare un om de încredere cu un contor. Să fie deci întemeiată afirmația că traficanții din Germania sînt „doar niște indivizi care vor să-și sporească banii de buzunar”? Ce-i drept, nu există dovezi certe pentru o manipulare de proporții celei practicate în S.U.A., unde se vehiculează sute de milioane de dolari. Dar pentru spectatorul care, scrișind din dinți, plătește 150 de mărci pentru a-l asculta și vedea pe Nirvana, 100 de mărci pentru Red Hot Chili Peppers sau 300 de mărci pentru Genesis, nu contează — calea prin care biletul a ajuns la spectator — fuga lui se va revărsa asupra organizatorilor, poate chiar asupra trupelor. Este de înțeles deci, că impresarii și organizatorii germani își vor reuni forțele pentru a îndepărta obstacolul, înainte ca ele să dezlănțuie o avalanșă periculoasă ca în S.U.A. — de aceea închiriază săli incaptoare, programează eventuale concerte suplimentare, de aceea recurg la „contorul de spectatori”. „În fond, pe noi piața neagră nu ne afectează direct, din moment ce biletele se vînd”, spune Balon, de la casa de discuri BAP. „Motivul pentru care încercăm să stopăm fenomenul este de ordin moral: cei care practică speculă cu bilete își umplu buzunarele cu bani pe care nu-i merită”. Impresarul de la U2, Paul McGuinness, invocă și alte motive pentru „asanarea” pieței negre. „La concertele la care traficanții au pus mîna pe un mare număr de bilete, în primele rînduri din sală, veți vedea numai bătrîni care, ce-i drept, au dat 700 de dolari pe un bilet, dar n-au nimic de-a face cu muzica trupelor. În acest caz, lighioane de speculanți nu le face doar fanilor un rău, ci și trupelor”.

Înainte una dintre concertele sale recente, Peter Maffay s-a dus în zori la o casă de bilete și i-a servit cu cite o cafea caldă pe toți fanii care dăseră acolo, asigurîndu-i că la concertele sale, în primele rînduri nu vor sta decît ei...

Traducerea și adaptarea din Musik Express Sounds de MADALINA G.

ROCKMANIA

„Rockmania” s-a născut simplu instantaneu, în clipa cînd (prin aprilie '90) prietenul meu, Gabi Rotaru, a păsut pentru prima dată în cabina de emisie a foarte tîrîrului post de radio Vox T—Lași. Gabi a intrat în cabină cu un LP sub braț, l-a pus pe platanul pick-up-ului, a anunțat titlul și piesele, apoi l-a lăsat „să curgă”. Disc-jockey-ii l-au privit contrariați: „Ai înnebunit? Dai pe post un disc întreg și nu intri deloc cu vocea peste piese?”. La care el a răspuns: „Rocker-ii vor să asculte muzica, nu pe mine. Asta-i Rockmania!”. Și așa a apărut această nepotică a „Metronom”-ului lui Cornel Chiriac, o emisiune la care astăzi, pe lingă redactorul ei, mai participă subsemnatul, Florian Pittis și succesorul Sorin Dorneanu.

tărite. Pentru că ne ocupăm de un nedreptățit al mass-media românești: Bob Dylan. Și din discografia acestui pilon al muzicii secolului XX am ajuns abia la „Planet Waves” (1974), un disc înregistrat cu sprijinul celor de la The Band, disc prin care Dylan a reușit unul dintre cele mai faimoase come-back-uri ale sale.

Ziua de marți o rezervăm unui album „istoric”, miercurea și joia (aici programul nu e deloc rigid) programăm fie un disc mai puțin cunoscut al unei trupe mari, fie o trupă mai rar difuzată la noi, cu un album tip „best of”. Vinerea rămîne la dispoziția albumelor mai recente.

Ei bine, pentru săptămîna în curs discuțiile au fost lungi și anevoioase, cu greu ajungîndu-se la programul:

STEVE VAI

Dar de ce această introducere? De ce aceste rînduri? În primul rînd pentru a răspunde odată pentru toți cei care mi pun (de-un timp încoace, din ce în ce mai mulți!) cam aceleași întrebări: „Cum alcătuiți programul?”, „Care sînt discurile pe care le dați săptămîna viitoare?” etc.

Apoi pentru a face un prim pas intru materializarea ideii lui Doru Ionescu de la „Rocker”, care propunea ca posturile locale de radio să-și dea mîna și să încerce a se grupa într-o rețea națională, ca emisiunile lor să fie cunoscute și difuzate și în alte orașe.

Așa că, prin această rubrică, voi explica mecanismul „Rockmaniei”, voi face cîteva comentarii pe marginea emisiunilor săptămînilor în curs și voi prezenta programul pentru următoarea.

Acum, înainte de a trece la subiectul în sine, doresc să anunț pe această cale că punem la dispoziția celor interesați materialul muzical și documentar folosit de noi. Și sper ca Andrei Partoș să fie de acord ca PR&S să devină „punctul de legătură” între adepții ideii lui Doru Ionescu...

TOTUSI SMALL FACES! Structura „Rockmaniei” este următoarea: luna o rezervăm rubricii „seriale”, unde, pînă la sfîrșitul lui noiembrie lucrurile sînt ho-

Procol Harum — „Collection”. Small Faces — „Autumn Stone” (partea a doua). Nazareth — „Ballad Album” și Steve Vai — „Passion And Warfare”. Întrebarea este: care dintre primele trei poate fi socotit albumul tare, care este colecția și care este LP-ul mai puțin cunoscut? Deși mulți dintre voi, cred că nu vor fi de acord, susțin că, totuși, „discul tare” rămîne acest „Autumn Stone”, scos în 1969 la cîteva luni de la destrămarea grupului care a reușit să înlăture hegemonia Beatles-Stones din Top 33 prin magnificul „Ogden's Nutgone Flake”. Am făcut, ce-i drept, un mic compromis, optînd pentru „Autumn Stone” pentru că am avut în vedere că dubla culegere conține toate intrările în Top Twenty-ul britanic ale grupului condus de Steve Marriott și Ronnie Lane. Și îmi păstrez această poziție chiar dacă nici Procol Harum nu sînt niște necunoscuți, chiar dacă nici „Ballad Album” nu poate fi considerat un album rar...

Cit despre Steve Vai lucrurile sînt foarte clare! **MARCEL FLUERARU** din revista „TIMPUL”

P.S. Din nr. viitor scăpînd de introducerea, voi prezenta mai multe date despre discurile difuzate la „Rockmania”.

Corespondență din Iași

ROCK DE TOȚI BANII

Ideea acestui material s-a născut atunci cînd m-am aflat din nou în preajma celor ce compun Clubul de rock al Casei de Cultură a Studenților din Iași și cînd am zărit un puști de vreo 12 ani care a pus un pumn de bani în fața casierului cerînd: „bilete de toți banii!” — deci... de toți banii ROCK.

M-am întrebă atunci ce îi adună pe cei 200-250 permanenți ai acestui club, în fiecare joi din săptămîna, în sala Ethos și am încercat să pătrund în universul lor. Ce am aflat?

Video-audițiile sînt organizate de doi înimoiși studenți, Dragoș Cojocaru (anul II Arte plastice) și Cristian Amariei (anul II Informa-

ci), cu sprijinul Casei de Cultură a Studenților. Atmosfera este incinsă, se discută, se cîntă, se bat ritmurii, se fumcăză, dar totul este într-un... consens general

Se intenționează realizarea unei ambianțe plăcute, specifice acestui curent muzical și de aceea se va lansa un concurs de desene și afișe-rock (cu premii, evi-

tă și la Stud-Fest de la Timișoara);

— Invitarea unor formații sau personalități în domeniul rock-ului. (Oare vor reuși acești împătîniți să-l aibă în mijlocul lor, pentru un dialog consistent, pe „maestrul-rock”, Florian Pittis?)

— Pînă atunci însă, ne punem mînuși din piele, ținte, lanțuri, cizme, ne ținem blugi, ni-i desenăm, scriem pe gecele din piele și mergem la următoarea audiere rock! Ce va fi? Vor fi 20 de lei cîștigați pentru muzică dar, de fapt... n-are importanță pentru că oricum vrem DE TOȚI BANII ROCK!

CARMEN OLARU

ROCK. Audiții: DEEP PURPLE, IRON MAIDEN, THE WHO, DIO, POLICE, JIMMI HENDRIX, LED ZEPPELIN, ANTHRAX și multe altele îi fac pe înfocații rock-eri să se simtă bine chiar atunci cînd stau direct pe jos.

dent) care va ajuta la crearea atmosferei unui club rock ce se respectă. Ce se mai intenționează?

— Organizarea periodică a unor concerte rock cu trupele care se pregătesc în studioul Casei de Cultură (HADES, Q.E.D. — prezen-

SHANICE

I LOVE YOUR SMILE

Sitting in my class, just drifting away
staring into the windows of the world
I can't hear the teacher, his words
don't call on me at all
I don't see the bad boys tryin'
to catch some play

chorus
Cause I love your smile
I love your smile...
the clock at work says
three, and I
wanna be free
free to scream, free to breathe,
free to paint my toes all day
my boss is lame you know
and so is the pay

I'm gonna put the new black mini
on my charge anyway

chorus
bridge
Time came and showed me your
direction
now I know I'll never go back
tought me that

I can be a better girl with the love
you give
you rock my world you dig
Itap breakdown
I'm showin'
the life that I'm livin'
this is the life that I have
and it's given to you
yeh'and it's time

Ia-d-da
twinkly do you
believe in a girl like me

Shanice is the one
for you to be with
but when I'm caught all along
I start fessin'
it's from a state of depression
and the thunder clouds of
doubt
move in

I begin to wonder „do you
still love me“
but after that
my whole world is beautiful

blow branford
blow

bridge

chorus

ROXETTE

CHURCH OF YOUR HEART

Can't we leave the world outside
just for a while
rest for a while
I can hear a thundering sound
beating inside when you're around

It's been so long since I first met you
since we made love
you know how time flies

Yes it's true right from the start
I believed
in the church of your heart

yes it's you that made me be part of
and believe
in the church of your heart

Step inside,
lay yourself down
in the church of your heart

NAUGHTY BY NATURE

„Disc pentru porcul din tine“ sună reclama lansată de casa de discuri germană pentru susținerea volumului de debut Naughty By Nature — afirmația este însă problematică: desi trio-ul de culoare provine din East Orange/New Jersey, ghetu stigmatizat drept „town“, chiar dacă hip-hop-ul care-l practică nu este la fel de lejer, lozincă publicitară ar fi trebuit aleasă cu mai multă precauție, pentru că risca să fie interpretată în sens rasist. In cariera lor (desi scurtă), Naughty By Nature au avut deja experiente triste cu casele de discuri. Colezii de liceu, rapperii Treach și Vinnie și DJ-ul Kay Gee au alcătuit în 1986 trupa The New Style și curând au obținut un contract de disc de la renumita firmă Sugarhill. Dar cind s-a pus problema de bani și de o companie publicitară rezonabilă, Sugarhill s-a absolvit de responsabilitate. Băieții s-au întors frustrați în studioul de acasă. O a doua sansă li s-a ivit prin întâlnirea cu regina hip-hop-ului, Queen Latifah (originară tot din East Orange): solistei i-au plăcut atât de mult piesele lor încit le-a procurat imediat un nou contract. Single-ul de debut „O.P.P.“ s-a vîndut în S.U.A. în 2 milioane de exemplare.

devenind hit de vară și piesă deia clasică în sfera hip-hop. Albumul a fost distins de 2 ori cu aur, iar astăzi cei 3 băieți din „Ilitown“ sînt noile vedete ale rap-ului. Ar fi visat Frank Farian vreedată că piesele Boney M vor reinvia tocmai prin „hip-hop“. Pe noul single „Everytime's Gonna Be

Alright“, Naughty By Nature aneiază la vechiul refren Boney M, învelindu-l în sonorități pertinente, fundal pe care solistul Treach spune povestea unui „bastard de ghetu“, crescut fără tată — propria sa poveste. „Discul nostru este hard-ware, dar totul sună insuflit, pentru că lucrăm cu instrum-

mente „autentice“, afirmă Treach.

Naughty By Nature: alcătuită în East Orange în 1986, sub numele de New Style.

COMPONENȚA: Anthony „Treach“ Criss — solist vocal. Vincent „Vinnie“ Brown — solist vocal. Kier „Kay“ Gee — D.J.

DISCOGRAFIE: Albume: „Scuffing Those Kneese“ (1989 — la casa de discuri Bon Ami/Sugar Hill) — reluat în 1991 sub titlul „Naughty By Nature“ (East West).

SINGLE-uri: „O.P.P.“ (1991): „Everything's Gonna Be Alright“ (1992)

ALBUMUL „NAUGHTY BY NATURE“ (EASTWEST/LP, MC, CD)

Produs de Naughty By Nature și Luis Vega.

Inregistrat în studiourile U-nique Recording și Calliope Productions din New York.

Mixat în Hillside Studio din Englewood/New Jersey.

Muzicienii invitați: Queen Latifah, Lakim Shabazz, Apache, Aphrodit, 12 piese — texte și muzică Naughty By Nature, versiuni ale unor piese din repertoriul Jackson 5, Boney M, Ohio Players, Earth, Wind & Fire.

După VOM JOURNAL

BILLY GOULD
despre
FAITH NO MORE

Încă de la bun început, grupul FAITH NO MORE s-a dovedit a fi o enigmă, atât pentru critica de specialitate cit și pentru fani. Muzica lor este un amalgam de stiluri, de la rock la heavy metal (câci criticii din alte țări fac, după cum se vede o departajare între aceste două genuri, neînscrind heavy metal-ul în muzica rock-n-roll) și rap, astfel încit nimeni nu știe chiar sigur în ce arie muzicală poate fi inseris dar, cu toate acestea, grupul s-a dovedit a fi o marfă bună pentru MTV și stringe în jurul său fani ai tuturor curentelor muzicale. Billy Gould, bassist-ul de la FAITH NO MORE face parte din nucleul grupului, care a existat inițial și care se chema FAITH NO MAN. „Eu, împreună cu Roddy Bottum (clape) și Mike Bordin (tobe), am început să cântăm în anul 1981. Pe atunci aveam 18 ani și cântam în cluburi, dar niciodată preluări. Eram la început foarte inaccesibili publicului larg, dar nu vroiam nici în ruptul capului să ne compromitem doar de dragul hit-ului și al melodiei. Eram foarte tineri și doream mai mult să ne distrăm, ceea ce nu însemna că nu eram totuși apreciați. De fapt, ceea ce cântam atunci este miezul, esența a ceea ce cântăm acum. Jim Martin (chitară) a venit la FAITH NO MORE în 1984 fiind intim-pinat cu multă „indulgență“ de restul trupei, din cauza atitudinii sale față de rolul chitarii electrice în muzică și asta pentru că nouă ne place puterea, forța pe care o dă o chitară compozițiilor, dar de solo-uri ne cam temem.

Mike Patton (solist vocal) a intrat în trupă în 1989 (după ce i s-a arătat ușa de ieșire lui Chuck Mosley — n.n.). El era un vechi fan FNM, așa că nu i-a fost deloc greu să colaboreze cu noi, scriind texte pentru piese. Era foarte familiarizat cu totul și într-o săptămână s-a dovedit a fi exact ceea ce ne trebuie, ajutându-ne foarte mult la definitivarea LP-ului THE REAL THING. Astfel că, după nouă ani de obscurantism compozițiile noastre, puțin excentrice față de a celorlalte grupuri, și-au găsit „nașul“ și... succesul binemeritat! „Piesele FAITH NO MORE — mai explicită Billy, — nu sînt inspirate și nu pornesc de la o idee muzicală, ci de la imagini, de la scene pe care ni le imaginăm și cărora încercăm, prin muzică, să le dăm acel feeling care credem că li s-ar potrivi. Deci, înainte de a deveni cîntece, ele sînt imagini. De exemplu, „The Edge Of The World“ pleacă de la următoarea scenă: un cocktail unde un bătrînel în vîrstă de 50 de ani încearcă să flirteze cu o tină de 14. Tocmai pentru că pornim de la astfel de imagini este foarte greu ca în grupul nostru să se integreze cineva. Iar fiecare cîntec este altfel. Înainte să vină Mike Patton, ne-am gîndit de cîteva ori să cîntăm noi înșine partiturile vocale, numai că, deoarece scriem muzica aducîndu-ne fiecare o contribuție importantă la produsul final, e normal ca fiecare să aibă propria sa treabă cu instrumentul la care cîntă, iar a cînta și cu vocea și cu instrumentele ar fi însemnat să faci două lucruri diferite deodată, ceea ce n-ar fi fost prea ușor. Așa că am luat pe cineva care să cînte numai cu vocea, dar să cînte bine.

Făcînd parte din diverse trupe încă de la vîrstă de 15 ani, lui Billy îi place să cînte live, păstrîndu-și astfel tot timpul interesul pentru muzică, datorită reacțiilor imediate ale publicului. El crede că foarte mulți copii se apucă de cîntat deoarece se satură, se plictisesc să stea tot timpul în camera lor și să-și facă temele pentru acasă. Totodată, cîntînd într-o trupă, Billy singur și-a dat seama cit de mult a progresat. „A fost mult mai bine decit să învăț pentru școală, deoarece cum compunem cite-o piesă, o și cîntăm pe scenă. A fost extraordinar și în același timp și foarte interesant!“

Traducerea și adaptarea după revista „MONITOR“ de DIANA SINGER

JAZZ

Eterna tinerețe a clasicilor SIDNEY BECHET

Mal mulți cititori ne-au scris, solicitând înțînirea, prin intermediul acestei pagini, cu mari nume ale jazz-ului tradițional și clasic... În chip firesc, s-au așteptat să-l afe pe LOUIS ARMSTRONG în debutul acestei serii de răspunsuri la cererea lor. N-am făcut-o fiindcă ni s-a părut prea... la îndemână să începem, ca la catalog, chiar cu litera „A” : pe de altă parte, cel cărui îi dedicăm aceste rânduri a fost cu cîțiva ani mai vîrstnic decît Armstrong, conțind însă de-a lungul deceniilor drept un nume deopotrivă definitoriu pentru jazz-ul vechi: SIDNEY BECHET. Ca și trompeta și glasul, inconfundabile „ale marelui Louis, timbrul clarinetului și mai ales al saxofonului-sopran — pe care Bechet l-a impus pentru prima dată cu adevărat ca instrument solist — sînt lesne de recunoscut de la primele sunete emise într-o piesă muzicală, poate îndeosebi grație vibrato-ului său foarte pronunțat, rapid, violent, patetic. Ca și Armstrong, Sidney Bechet a cunoscut o largă notorietate peste ocean, în țara sa (ambii au văzut lumina zilei în orașul considerat unanim „leagăn al jazz-ului”, New Orleans) ca și în Europa, de altfel cît doi cunoscîndu-se din adolescență, colaborînd apoi în mai multe rânduri. Faima lor a depășit cu mult cercul intrucivta restrîns al fanilor jazz-ului, ridicîndu-i pe firmamentul muzicii „pop” de cea mai largă cuprindere: Armstrong a cîntat și „gospel songs”, și melodii „country”, și hit-uri... Bechet a făcut încă mult în această privință, a creat el însuși două slagare, celebre pînă astăzi, „Les Oignons” care în Franța a depășit un milion și jumătate de exemplare într-o perioadă cînd tirajele discografice erau mult mai mici ca în zilele noastre (piesă scrisă în 1949) și „Petite Fleur” (1954), cel mai mare succes discografic din lume, — peste 30 milioane de exemplare vîndute pe toate meridianele.

Publicațiile de specialitate își dispută adevărul în privința datei de naștere a lui Sidney Bechet: după Mihai Berindei, autorul „Dicționarului de jazz” editat la noi, muzicianul a venit pe lume în 1891, deci a trăit 68 de ani; marelui jazzolog francez Charles Delaunay afirmă (sustinînd că „a avut în mîna” certificatul de naștere al lui Sidney Bechet), drept dată certă 14 mai 1897, existența acestuia numărînd deci 62 de ani. Flu — al șaptelea — al unei modeste familii de creoli (metis provenind din asimilarea negrilor cu francezii), Sidney avea să-și amintească peste ani: „Știi, New Orleans era un loc foarte vesel... era muzică, erau cîntece; de pildă puteai vedea aici mereu parade, existau și niste mici cluburi... Cînd cineva murea, muzica îl acompania în drumul spre cîmîț, îl conducea apoi pe membrii familiei acasă. Dacă mergeai la coafor ascultai din nou muzică, muzică pretutindeni. Tatăl meu avea un mic atelier de cizmărie... el repara încălțăminte, lucra și pantofi la comandă și, știi, aveam mulți prieteni, mereu, unii plăteau, alții nu plăteau niciodată — oricum, erau buni amici, beau un pahar de vin roșu și lucrurile se aranjau...”

Asa cum între creoli se numărau mulți muzicieni, frații lui Sidney îngheseră o formație, numită „Silver Bells”. Un clarinet, cumpărat de un frate mai mare, închis sub cheie într-un sertar, cu interdicție strasică de a nu-l atinge adresată mezinului, a exercitat o tentație irepresibilă asupra micului Sidney, care totuși, în-

tr-o zi, îndrăznînd... refugindu-se tipil în pivniță, unde apoi sistematic, se retrăgea să studieze. Încurajat tacit de mamă sa, el a cîntat la un moment dat în fața fraților mai mari care, surprinși, l-au integrat imediat orchestrei familiale. A fost începutul unei cariere prodigioase care l-a propulsat mai întii în grupuri locale notorii pe zorii secolului — „Eagle Band” (cu legendarii Bunk Johnson și Buddy Bolden), apoi cu Clarence Williams în turnee prin Texas, cu King Oliver la Chicago iar din 1919 într-o primă „evadare” în Europa, cu trupa lui Will Marion Cook numită „Southern Syncopaed Orchestra”. În prima parte a anilor '20 îl aflăm la New York, în teatre de revistă și în studiouri de înregistrări, împreună cu Clarence Williams, Louis Armstrong, cîntărețele Mamie Smith, Bessie Smith, Duke Ellington, Devine, din 1925 principalul partener de scenă revuistică, la teatrul de pe Champs Elysées, ca și în turnee în — fosta — Uniune Sovietică, în Polonia, al celebrilor vocaliste-dansatoare Josephine Baker, în cadrul spectacolului de mare succes „La Revue Nègre”. Din nou peste ocean la începutul anilor '30, Sidney Bechet alcătulește la New York, împreună cu trompetistul Tommy Ladnier, grupul „New Orleans Feetwarmers”. Criza economică de la mijlocul anilor '30 îl determină să-și întrerupă temporar activitatea muzicală, răstîmp în care a devenit... croitor în Harlem, cartierul negrilor new-yorkezi. Din 1938 se implică entuziast, cu o rară energie, în mișcarea de reînviere a jazz-ului tradițional, mișcare inițiată peste ocean, de muzicologii francezi, sub numele „New Orleans Revival”. În plină „eră swing”, acest curent a readus în conal de lumină al interesului — concretizat prin mulțime de înregistrări discografice — numeroși reprezentanți ai jazz-ului tradițional, căzuți în desuetudine. Poate cea mai ferventă perioadă a activității sale a — de acum — celebrului Sidney Bechet a coincis cu ultimul deceniu al său de viață și s-a petrecut în Franța, începînd din 1949; a constat din nenumărate concerte, prezențe pe scenele cluburilor, înregistrări. Nu a mai părăsit Europa decît în două scurte traversări ale oceanului spre America, în 1950 și 1953, artistul fiind naturalizat francez și trecînd în nemurire în 1959, la Paris. O viață dedicată generos jazz-ului... un muzician înzestrat cu o rară vitalitate și forță de comunicare cu publicul...

FLORIAN LUNGU

JAZZ ALIVE

și la Casa Studenților din București

Puține orase se pot lăuda cu o asemenea bogată activitate de jazz ca Bucureștiul. E suficient să amintim ciclul de concerte „Jazz alive” de la Sala Radio, aproximativ o dată pe lună de la care v-am oferit cronici ample de fiecare dată și înțînirile periodice într-un cadru mai intim, de două ori pe lună, la Student Jazz Club de la Casa Studenților „Grigore Preoteasa” din București. Alci, alternativ cu prelegeri de istorie și estetica jazzului susținute de colegii mei, Fl Lungu și M. Godoroja, au loc microrecitaluri ale formațiilor bucureștene, urmate de jam session, care încorporează, cînd e cazul, și interpreți din provincie, aflați întîmplător în Capitală.

Să precizăm că de cîțiva ani aceste înțîniri sînt coordonate de același apreciat pianist, compozitor și pedagog, devenit între timp și un perseverent animator — Mircea Tiberian. Tot el a fost și protagonistul ultimei înțîniri de marți, 26 mai a.c. ora 18.00. Dar înainte de a asculta interpretii noștri, aflăm cîteva lucruri interesante de la Cristiana Scutasa, referent pentru activitățile artistice la această casă de cultură, care, cu satisfacția celui care a fost maestru la attea evenimente memorabile, ne relatează: „Student Jazz Club flințează din 1989, cînd a fost deschis cu o prelegere susținută de cunoscutul estetician al muzicii, George Bălan. În acest spațiu a activat un timp și Jazz Club București, coordonat de nea Mihai Berindei. Prin anii '70, aici s-a constituit Quintetul de aūr al jazzului românesc, Quintetul „București” (Dan Mindrîlă, Ștefan Berindei, Marius Popp, Johnny Răducanu, Eugen Gondi). Prin anii 1976—1977 tot aici a funcționat o adevărată școală de jazz — big-band-ului studentesc, condus de Gabriel Mărgărint, prietel cu care s-a lansat și saxofonistul Garbis Dedeian. În acest cadru de emulație artistică-muzicală, a activat o perioadă, cu bune rezultate, grupul de jazz-rock „Basorelist”, din care făceau parte prinire alți instrumentiști valoroși, Doru Căpălescu și Iulian Vrăbete”. Dintre cei care s-au produs deseori la acest club sînt amintii Ovidiu și Decebal Bădilă, Eugen Nicheanu, Cătălin Răsvan, „Opus 4” (Nicolae Simion, Billy Bontas, Cătălin Rotaru, Dan Ionescu) — invitat — Dan Mindrîlă.

Evenimentul major găzduit de această instituție, dominată de tinerețe, entuziasm și pasiune artistică, cel puțin în ceea ce privește jazzul, a fost reuniunea „la cel mai înalt nivel” a tuturor muzicienilor, criticii și animatorilor noștri — ianuarie 1990 — un concert maraton cu J. Răducanu, M. Popp, Anca Parghel, M. Tiberian, R. Cosma, E. Gondi, Harry Tavitian — Corneliu Stroe și mulți alții, pentru a cinsti înființarea Asociației Române de Jazz.

Un rol important al acestui club — îl mi precizează Mircea Tiberian — este acela de „atelier de testare și lansare a tinerelor talente”.

Trecem la fapte: în fața noastră și a unui grup restrîns de fani ai jazzului, se derulează trei micro-recitaluri substanțiale: grupul „New Commers” (premiul I la Sibiu '92); alcătuit din Sorin Romanescu — g, Zoltan Andraș — p, Petroniu Negrescu — c, bas, și Dinu Simion — dr., care, prin cîteva compoziții semnate de B. Evans, H. Hancock și M. Davis, ne conving de preocupările lor actuale — însușirea temelor standard absolute necesare la început de drum. Același demers scolaristic l-am sesizat și în următorul recital rea-

HARRY TAVITIAN

lizat într-un timp relativ scurt de Trio Mihai Iordache — sax cu Lucian Maxim — baterie (de la Orchestra Națională Radio), avîndu-l ca invitat pe același P. Negrescu la bas, un trio care a abordat într-o manieră de avangardă, compoziții semnate de M. Davis, B. Golson și T. Monk, dar și preocupări creative („Happening” de Lucian Maxim și „Ioana Raluca” dedicată de M. Iordache fiicei sale). M. Iordache, încă elev la clasa de jazz a Școlii de Artă condusă de M. Popp, îmi precizează: „Încerc să încorporez elemente de free în bop, o conciliere a celor două stiluri care îmi plac în egală măsură. În această perioadă sînt dominat de personalitatea lui T. Monk și a lui Steve Lacy”.

A urmat un recital pe care l-am putea numi deja, al maestrilor, M. Tiberian — p, Cristian Solescu — sax sopran. Pe parcurs, ca o trecere spre profilul jam session, acestora li s-au alăturat și P. Negrescu — bas, Dinu Simion — dr. În ultima secțiune a acestei plăcute serii, în cadrul improvizatelor spontane — jam session, în care s-a apelat, ca de obicei, la piese standard, am apreciat evoluțiile solistice ale următorilor interpreți: Sorin Romanescu — g, M. Iordache — as, C. Solescu — ss, Z. Andraș, Adrian Tase și M. Tiberian — pian, Dinu Simion și Lucian Maxim — dr. și P. Negrescu — c, bas. N-a rezistat ispitel nicei Garbis Dedeian — ss.

Mal multă publicitate acestor manifestări ar fi — cred — benefică atît pentru interpreți, cît și pentru auditori. Dar pentru că ne aflăm la finalul stagiunii '91—'92, să lăsăm această doleanță să se împlinească în următorul an școlar. Pînă atunci, baftă la examene, atît studenților interpreți, cît și studenților fani de jazz!

ALEXANDRU ȘIPA

P.S. Duminică, 7 Iunie 1992, ora 18, la Casa de Cultură a Studenților București. Concert cu Ansamblul WEST VIRGINIA WESLIYAN din S.U.A. — Carolina de Nord, dirijor David Milburn.

WE WANT MILES (VI)

Continuăm serialul nostru despre cel care a fost unul dintre notorii personalități ale jazz-ului, Miles Davis. În trecutele episoade ați putut afla, sub o formă sintetică, cote ale biografiei și discografiei lui Miles Davis. Ajungînd în perioada „electică”, vă propunem mai întii să-l descoperim pe marelui trompetist din propriile-i vorbe, reflectînd gîndurile unui muzician ajuns la cristalizata maturitate a viziunii estetice asupra muzicii.

Interviul a fost realizat cu ocazia ultimului său concert la Paris.

„Eu cred că oamenii ascultă

muzica și gîndesc despre ea ceea ce vor. Cînd se cîntă așa cum cîntăm noi, poți să te gîndești la orice dorești. Totul e să fii relaxat.”

Oamenilor, în general, le este indiferent restul lumii, mă-nțelegi? Nu pot schimba nimic în sensul acesta.”

Nu te mai poți gîndi la Jam-session, la schimbul spontan de idei muzicale... Doar dacă ai un grup, cum am eu de exemplu, mă-nțelegi...? Si să încerci să cînti așa cum concepi. Procedînd astfel, poți avea impact asupra auditoriului de fiecare dată, sau măcar, uneori.

Cu ani în urmă obișnuiam să spun, vîzînd un tablou sau o sculptură, că, dacă s-a putut crea așa ceva, atunci nu există motive pentru a nu folosi alte limbaje muzicale, total diferite de cele existente, diferite tonuri unul opunîndu-se celuilalt, mă-nțelegi?

Asa cum ai privi un tablou de Picasso sau Kadinski și percepi acel balans, acel echilibru, mă-nțelegi? Sînt valabile și pentru muzica ta și nu ai de ce să te temi de aceste diferite tonuri și sonorități.

Asa cum percusionistul meu, John Bigham, are acea sonoritate brută a străzii. Dar eu iubesc sonoritatea desprinsă din febra străzii.

Nu iubesc deloc sonoritatea perfectă.

Exersam în trompetă... tatăl meu... avea un lac, un teren destul de mare, ca... și obișnuiam să exersiez la trompetă pe marginea lacului. Acolo (lineam un sunet rotund. Un sunet ro-

lund pe care l-am înregistrat în urechea mea, mă-nțelegi?...)

Ca și la Wagner în cîntărețele de alamuri. Eu aud această sonoritate, pricepi, ca sonoritatea unui cornet.

Este ceea ce aud — și este valabil și pentru voce, mă-nțelegi?...)

Adaugi cîte ceva fiecărei note. Nu are importanță cum o faci. Important este să te ajute, e pentru tine... Știi, o melodie trebuie să fie îngrijită, nu trebuie să irosești nici o frază.

Mi-a luat trei ani să-mi recîștig sound-ul. Au fost zile în care m-am simțit îngrozitor, bolnav... dar, totuși, am reușit.

Africa de Sud? Nu-m-aș duce acolo, decît dacă s-ar schimba ceva. M-aș duce acolo să cînt pentru Episcopul Tutu, dar nu pentru alții care au prejudecăți rasiale. N-aș fi în stare să cînt nici măcar o singură notă.

Singurul lucru pe care l-am putut face a fost să-mi intituliez discurile „Tutu” sau „Amadla”.

Trebuie să fi născut în sonoritățile Africii de Sud sau ale Africii, în general, să ascuți muzica și să-i vezi dansînd pe africani... știi, eu nu sînt african, ci pur și simplu, negru, pricepi?

Trebuie să-ți vezi pe copiii africani care se nase și cresc în această... înțelegi ce vreau să spun! Ei au ritmul în sînge... Cîntă 5/8, 5/4, 6/4, dar toate astea sînt înăuntrul lor, nu le definesc. Îi vezi dansînd, sînt inimitabili.

MIHAI GODOROJA

(va urma)

MIRABELA DAUER

de vorbă cu
☆ STELELE ☆
Star talk

ÎNTRU INDISCRETII ȘI CARIERĂ... (II)

— Ba mai ai! Uită ceva esențial! Cîinele.

— Pe el nu îl uit niciodată. Jimmy este cel mai mare prieten, cel mai fidel, cel mai cinstit, cu ochii cei mai curăți. Nu voiam să vorbesc despre el pentru că lumea o să creadă că am făcut psihoză. Apar la televizor în clip cu el, mă văd în parc cu Jimmy, plimbându-l pe străzi, alergînd cu el.

— El, sigur, te va iubi și cînd nu vei mai fi Mirabela. Pe el poți conta.

— Cred că atunci mă va iubi cel mai tare pentru că voi avea timp mai mult pentru el.

— Vrei să revenim la statutul vedetei în România anulului 1992?

— Ce statut? Noi nu sîntem vedete. Dacă aș fi Michael Jackson... Nu putem spune noi, că sîntem vedete. Ce vedete? Eu și nu numai eu la ora asta trebuie să alerg în toată țara pentru bani, dar îmi și place. Altfel m-aș privatiza. Atîta minte am și eu să deschid un chiosc, să-mi fac rost de marfă. La mine se îmbină titlul cu plăcutul. Încă îmi place, deși valul acesta de muzică străină a mai furat din spectatori care veneau să ne vadă. De altfel, am și spus-o la Festivalul București '91. Cred că mi-am creat antipatii, dar avînd și alte precedente... Eu sînt un om care oricum spun ce am de spus în față nu pe la spate. Nu este frumos. Așa am învățat eu acasă la mine, la părinții mei. Consider că ești mai lălal față de un om dacă îi spui în față adevărul. Să concluzionez: atîta timp cît nu ai un manager să te învețe cum să te miști, cum să respiri chiar să ai poze, postere, pe care să le faci altcineva, nu să alergi tu, nu poate fi vorba de vedetă.

— Nu extrapola, tu ai avut noroc.

— Ai și tu dreptate. Eu am avut o profesoară de canto de excepție, pe care a luat-o Dumnezeu. FLORICA ORĂSCU. Toți cei ce rezistă din generația mea au fost elevii ei.

— Garda veche?

— Nu pot spune asta din punctul meu de vedere. Nu sînt veche. Eu pot cînta orice. Argela Similea, Corina Chiriac, Dan Spătaru, Mihai Constantinescu... Oricare din noi poate cînta orice, chiar și muzică populară „grea”.

— Probabil datorită unei cultivări serioase a vocii, a aptitudinilor native, dar și unei culturi muzicale adecvate, „multilateral” și temeinic făcută.

— Sigur că da. Acest om a făcut din noi ce-a făcut. Olimpia Panciu, Adrian Romcescu, Dida Drăgan, Aura Urziceanu, au fost tot elevii ei.

— Da, dar Adi Romcescu este mult mai tînăr...

— Intru adevăr, dar era foarte mic cînd a venit la clasă. Nu mai eu știu cîți pumni în plex am luat de la dna Orăscu pentru a reuși o frază muzicală firească, amplă și convingătoare.

— Te-as ruga să faci un rezumat al momentelor de vîrf din cariera ta, indiferent că sînt melodii de excepție, premii la care ții sau care pur și simplu nu înseamnă nimic pentru tine.

— Între piesele pe care te-am cîntat și le cînt nu pot alege. Nu mă pot „stabiliza”. Le iubesc pe toate, iar dovada că mi-au plăcut este că le-am cîntat. Pe cele 12 discuri apărute am ales, de aici încolo nu mai pot avea preferințe. Au fost, evident, mult mai multe. Descrie-le și nu eu pot vorbi despre mine. Atîț.

— Treceam la marile premii — naționale și internaționale?

— În țară nu prea am luat premii. Poate la „Slăgăre în devenire”. Un premiu „SICĂ”

(al organizatorilor) la Mamaia. Deci 1975, „Orfeu de aur”, bronz, la Nisipurile de aur din Bulgaria, 1976, recital la „Lira Bratislavei” cu Corina Chiriac, acompaniate de formația de aur Mondial, cu Iuliu Merca și Doru Tufis în componență, urmare a Orfeului, unde ne-au văzut... 1977 nimic extern, dar am uitat ceva. În 1975 am luat și Premiul I la Moscova, la „Melodiile prieteniei” care pînă în 1976 era concurs internațional, la fel de tare ca toate celelalte din țările socialiste, pentru că nu participau doar solisti și formații din „lagăr”. La Bratislava l-am văzut pe Drupi pentru prima oară și a fost o revelație. Deși lumea îmi spune că sînt o vedetă în țara mea, tergenul nu suferă comparație. L-am văzut pe Karel Gott, care era vedeta internațională deși venea dintr-o țară socialistă.

— Dar ei aveau altă politică a valorilor, ca și bulgarii în muzica clasică. Karel Gott avea în 1977 o vilă superbă, cu piscină în RFG și putea să plătească și impozitele în ambele țări.

— Iar la Praga o stradă este închisă de vila sa cu două etaje, care are la intrare un vitraliu superb: un inger cu doi copii, unde am fost invitată împreună cu Corina Chiriac. La Moscova românii erau plătiți cu 60 ruble de concert, iar Karel Gott, cu 800, tocmai pentru că făcuse carieră în Europa. 1977 — „Slăgăre în devenire”, cu „Taina nopții” a lui Ion Cristinoiu, text: M. Dumbravă și am luat Premiul I. De atunci dl. sus-mentonat nu mi-a mai încredințat nici o piesă. Dar mi-au dat altii. Vava, cu „În zori” a luat premiul la o ediție a „Slăgărelor”, dar nu mai știu care.

— În orice caz cu piesele lui am cele mai multe premii. În 1978 am plecat cu Vasile Șirli la Dresda, unde am cîntat „Nemulnitate iubiri” în germană. Se numea „Ich hatte einen Traum” și piesa germană „Charlie ade”, varianta lui Ovidiu Dumitru și am luat tot... Premiul I pentru interpretare.

— Festivalul de la Dresda avea două secțiuni — solisti și formații. Ce trupă românească a concurat?

— „Sfinx”. Săracii au avut niște peripeții groaznice, pentru că era o formație din Ungaria... care era favorită. Cu experiența pe care o aveam, le-am spus că n-ar trebui să cînte bine la repetiții. La început m-au ascultat și au cîntat lăleli, improvizînd prost, dar cînd ei nu puteau cînta prost și Dan Andrei Aldea s-a ambalat trupa a sunat la o repetiție excepțională. Cînd au intrat în concurs, li s-a deconectat tot cablajul și cum totul era în direct la TV, s-a creat un moment penibil, nu pentru băieți, ci pentru organizatori. În final au cîștigat favoritul, iar băieții de la Sfinx au luat premiul pentru cea mai bună orchestratie a unei piese germane.

— Ce-ai făcut tu?

— La repetiții m-am jucat, am mai uitat textul... În concurs nu știu cum am cîntat, dar am luat premiul. Știam textul. În 1979 m-a văzut directorul Festivalului de la Sopot și mi-a trimis o invitație nominală la Televiziune, pentru că era un festival de televiziune. Telexul de participare a dispărut, pentru că nu trebuia să plec eu, ci altcineva. Intimplător am aflat că telexul a venit. Mai există și oameni de bun simț prin Televiziune. Datorită Ministerului Culturii care a trimis partiturile, pentru că și acestea se pierduseră, am reușit să plec la festival cu două piese. „Darul copiilor” și „Teatrul de păpuși” ale lui Marcel Dragomir, că el nu m-a putut însoți. Am fost și la intrarea A, la C.C.,

recunosc, dar nici o problemă, acolo nu mă cunoștea nimeni. Dl. care răspundea atunci de Televiziune m-a ajutat. După un sfert de oră cînd am ajuns la TV o persoană își smulgea părul din cap și atunci am înțeles cine ascunsese telexul. Mă rog... În acel an se dăduse legea cu benzina și polonezii bîngeau pe la colturile României că nu aveau cum să se întoarcă în țară. Cum am ajuns la comandamentul festivalului, directorul care mă invitase mi-a spus: „Mirabela, să nu ai pretenții la premiu, pentru că relațiile cu țara noastră sînt așa cum sînt”. Cred că m-am schimbat la față, iar el a spus că a fost o glumă. M-am dus în cameră (era lângă a Altei Pugaciovă care susținea un recital) să mă schimb și am coborît la masă. Acesta a fost unul din momentele importante din viața mea. Eu eram singură, Titus Munteanu era la Gdansk. În mod normal trebuia să existe un reprezentant al României în fiecare jurii. Lui Mihai Constantinescu, care trebuia să participe la concursul de disc, nu i se făcuse un disc nou și a renunțat. Cea mai mică delegație, în afară de a noastră era cea a Bulgariei, cu 20 de persoane în componență. Japonia, care era observatoare, nu participanta, avea 30 de reprezentanți. Vreau să-ți spun că masa României nu exista. Am căutat-o ce-am căutat-o, dar... Deja situația era penibilă pentru că toți se întorceau să vadă cine-i fralera ala care umbra printre mese. Or fi crezut că e vreo animatoare, deși nu prea arătam așa ceva. Le-am spus răsplat României, București, Mamaia, Constanta ca să-și aducă aminte unde veneau să facă bisnita. Direcția mi-a adus o masă, mare cum e un taburet, a pus-o într-un colț după un palmier, ești să nu mă vad, dar pe masă nu era steagul.

— Și te-ai infuriat?

— Bineînțeles. Eu voiam neapărat steag. Reprezentam, totuși, România. Am stat în hol pînă s-a găsit un steag. Organizatorii au făcut ce le-a stat în putere să aplaneze conflictul pe care l-ar fi reprezentat retragerea mea din concurs. Seara aceea a trecut cu noduri.

— Cum te-ai înțeles cu polonezii?

— În poloneză. Știam bineșor pentru că multă vreme am cîntat cu formația No To Co.

— Apropo, cite limbi vorbești?

— Nu vorbesc foarte bine, dar mă descurc în franceză, italiană, engleză, rusă, poloneză. Sînt însă fericită că vorbesc româna bine și întotdeauna o să cînt în limba aceasta și doar forțată de împrejurări în altă limbă.

— În Germania în ce limbă ai cîntat?

— În germană, normal. Toată lumea credea că sînt vorbitoare a acestei limbi, dar nu știu nici o boabă. De cîntat cînt foarte corect, inclusiv accentele pe cuvinte în context muzical le pun foarte bine.

— Chestiune de ureche muzicală... Să ne întoarcem la Sopot. Odată rezolvată problema steagului, te-ai așezat bătrînește la masă?

— Aiurea. Am mîncat mai deloc, dar atmosfera s-a mai destins cînd m-am întîlnit cu prietenii de-a mei, Pavel Hamej (Ceho-Slovacia), Marita Rodvici, Jazec Bromski, disc-jockey-ul festivalului. A doua zi, am repetat cu Günther Golasch dirijorul Orchestrei Radioteleviziunii din Dresda care mă cunoștea bine. Acesta a fost marele meu noroc și vei vedea mai încolo de ce. Dimineața se repeta cu orchestra și se înregistra negativul, iar seara se repeta cu negativ cu sara, obosească orchestra. Seara, la mine

s-au defectat magnetofonele, dar dintr-o dată am auzit un răcnet din sală: „Mirabeluța”. Era Alexandru Arsinel care cînta la Gdansk și venise cu soția și copilul să-mi facă galerie. Dragul de el înregistrase pe casetofon negativul și cum vorbea bine poloneza le-a explicat că avea el banda cu negativul.

— Să nu-mi spui că bruse s-au reparat magnetofonele... — Ba chiar așa.

— Cu alte cuvinte se luxau și țările socialiste între ele...

— Pe noi în primul rînd. Aici vreau să spun că valoarea intrinsecă a formațiilor și solistilor noștri era mare, dar cum noi nu mai aveam festival internațional, nu aveam nimeni interesat să luăm noi premii. Iar eu eram trimisă în momente critice, parcă aleasă. Cînd am fost în Bulgaria era problema cu Dobrogea, că vor să ne-o ia bulgarii, la Sopot cu benzina pentru polonezi. Știam că voi fi „carolată”, dar am vrut foarte tare să merg. În concurs am

cîntat penultima, după mine urma Cieslav Niemen. La „sorti” nu s-a tras nimic. Am fost pasă acolo. Juriile internaționale nu erau în sală, ca la San Remo. Fiecare țară era reprezentată de un manechin și se puncta cu trandafiri. În juriul nostru era un compozitor, care cu citiva ani înainte îmi spusese să mă fac coafeză. Pînă la domnul român care, supărat că nu are cafea și pepsi, plecase din juriu, eu aveam mai mulți trandafiri decît Niemen. Dar, să-ți spun ce s-a întîmplat. Am intrat deci în scenă, am început prima piesă. Am cîntat jumătate de piesă și s-a interpus microfonul. Toate televiziunile preluau în direct, mai puțin noi. Din culise mi s-a adus alt microfon. Günther Golasch, novocul meu, a reluat piesa, am cîntat o strofă plus un refren și s-a stricat microfonul.

GABRIELA ȘEICARU

(va urma)

FAN CLUB V.N.D. & P.R.S. la primii pași

Simbătă, 16 ale lunii mai, în Disco-Clubul din cadrul Complexului Tei s-a desfășurat cea de-a doua întâlnire a membrilor Fan-clubului mai sus-amintit, cu participarea excepțională a „Singuraticului” din Brașov (Alexandru Bogdan), a lui „Mickey Mouse” (Kepsa) din Azuga, a „Somnambulilor” din Sinaia (Vali Lili și Adrian Ciucă), a Daniei Popescu (Tg. Jiu), cunoscută sub pseudonimul „D.M.”, a pilestencei Felicia Popescu și a bucureștenilor: Laurențiu Stoiciu („New York”), Ana Cristina Bogdănescu („Donna”), Grigoreta Mares, Cătălina Ștefan, Mirela Drăgușin, Dan Gabriel, Cristian Ștefănescu („Pie”), Cătălina Bratu (poate o viitoare doamnă „Pie”), Marius Mezdriou („D.J. Mazy”), Darius Anas-tasescu, Cătălin Cătecea, Cristina Santi și dna Tanta Marin (din partea compartimentului sufletist al Fan-Clubului), Maria Simion, Orlanda Deladj (din partea P.R.&S.), Lucia Popescu-Moșaru și Andrei Partos din partea V.N.D.

Dună o mică încălzire ce a constat în completarea unui chestionar referitor la structura revistei și a emisiunii, am trecut la discuțiile în plen.

Și ne-am oprit... De ce? Pentru că gazda noastră binevoitoare, dl. Valeriu Ștefan, nu numai că a acceptat să ne vorbească despre proiectele de viitor ale Disco-Clubului și ale sale personale, dar să și răspundă întrebărilor puse de presupușii viitori ziaristi. Conducerea acestui Disco-Club nu și propune să organizeze doar manifestări „dansante”, ci și alte acțiuni (dacă termenul nu vi se pare prea forțat) demne de Clubul Arhitecților sau Costinesti — seri de poezie și muzică mai mult decât bună, și chiar cu pro-

ieclii video, V.N.D. urmind a încerca să realizeze transmisii directe de la aceste manifestări. Încă o veste bună: incinta acestui club va fi sediul de vară al fan-clubului nostru! De data aceasta nu vor mai fi probleme cu transportul, autobuzele directe Piața Romană — Tei urmind a circula pe această rută.

Discuțiile s-au referit în mare parte la structura emisiunii, la statutul și activitatea fan-clubului. Cotizația minimă ar urma să fie de 200 lei, aderenții acestui club urmind a beneficia lunar, gratuit, de cîte o casetă audio înregistrată cu TOP 50 al P.R.&S. sau, în alternativă, cu topuri de acum 10, 20 de ani, în limita materialului auditiv existent, de reducere de prețuri în incinta discotecii (gratie dlui Șterian). Se vor face abonamente la publicații străine muzicale și se vor achiziționa casete ce vor urma să constituie fondul Fan-Clubului. În plus, membrii fondatori au luat inițiativa ca fiecare susținător înscris să fie sărbătorit cum se cuvine (de ziua de naștere, bineînțeles).

În privința emisiunii, s-au propus transmisii în direct, cum au fost cele de la Student Fest Timisoara '92 și cum sperăm să fie și din Complexul Tei, seriale muzicale îndreptate, în special, pe stil și artist sau grup, după caz. Episoadele „teoretice” se vor derula în P.R.&S., iar exemplificările sonore în cadrul emisiunii, sub titlul „The Very Best Of...”. O altă propunere interesantă se referă la realizarea unor medaliașoare cu trupe românești din trecut (FFN, Sfinx, Cătecea, Venus). La capitolul „albumul nopții” — unanimitate — să se difuzeze o față de disc. Nu au existat rețineri în aprecierea dedicațiilor și a

Topului Sentimental. S-a propus muzica country.

În ceea ce-i privește pe invitați, se va merge pe varianta surpriză totală, adică, să nu fie cunoscuți, fan-clubul va redacta un chestionar tip, întrebările urmind a fi adresate fiecărui invitat. Printre propuneri — Aura Urziceanu, Horațiu Mălăeș, animatorii de la posturile independente (inceputul fiind făcut cu Diana Singer), oameni de radio și chiar de la P.R.&S., textieri (Andreea Andrei, Dan V. Dumitriu, Angel Grigoriu), mai mulți soțisi (țineri și chiar frații Ursulescu !!

Pentru stoparea apariției lui mos Ene pe la gene, s-au propus reprize dansante însă, după expirarea timpului regulamentar de gindire, scorul era egal: 1-1 (adică „și da, și nu” — păreri contradictorii).

În finalul întâlnirii nu au fost necesare prelungiri, pentru că unii membri veniți din provincie mai trebuiau să meargă și pe la casele lor, ca și bucureștenii, de altfel.

Buna dispoziție care i-a însoțit în tur pe participanți, nu a putut fi dominantă returului, datorită unor conflicte de stradă cu un grup de țineri aflați sub influența băuturilor alcoolice. Și s-a lăsat rau... Pentru băieți, bineînțeles...

Sperăm ca incidentele să nu se mai repete! În plus, dacă la următoarea întâlnire ce se va derula la sfîrșitul lunii iunie vor fi mai mulți aderenți, promitem să înregistrăm din timp la Primărie întâlnirile noastre, să fim escortați de oameni de ordine și să reușim să facem față valului de violență de pe străzile Bucureștiului...

CORINA VLADU

Concert rock de binefacere la Reșița

Simbătă, pe 6 iunie, pe stadionul Valea Domanului din Reșița, va avea loc un mare concert de muzică rock, ale cărui beneficii se vor dona primăriei pentru a sprijini persoanele nevoiașe, copiii și bătrînii. Organizatori: Asociația de prietenie Reșița — Bielefeld, Consiliul local al primăriei Reșița și Forumul democrație al germanilor din Reșița. Intrarea va fi gratuită pentru cei sub 16 ani, iar ceilalți țineri (elevi, studenți) vor plăti 50 la sută din prețul biletului (180 de lei). Spectacolul va începe la ora 12:00 și va dura peste 10 ore. Sînt așteptați iubitori ai rock-ului din întreaga țară, 3 canale ale televiziunii germane vor prelua imagini de la manifestare. Trupele invitate sînt 5 reprezentante ale noii generații rock din Germania.

Local actual	Ediția trecută	Nr. de prezente	Titlul-melodiei	Interpretul
--------------	----------------	-----------------	-----------------	-------------

TOP 10 POP - R

1	4	3	Balada soldatului	Gabriel Cotabiță
2	3	4	Un bilet în plus	Daniela Györfi
3	1	5	Maria	Anastasia Lazariuc și Mihai Constantinescu
4	7	2	E bine	Mirabela Dauer
5	5	2	Nu fugi	Mihai Constantinescu
6	9	2	Banii	Aurelian Teșisan
7	-	1	Ce mică e lumea	Marina Scupra
8	-	1	Armura contra dragostei	Loredana Groza
9	-	1	Să uit mi-e greu	Mircea Rusu
10	-	1	Murphy	Alexandru Andries

TOP 10 ROCK - R

1	1	4	Ma voi întoarce	Compact
2	5	3	N-are rost	Celelalte Cuvinte
3	8	2	Cascadorul	Mihai Pocorschi și Formula 5
4	9	2	Singe și miere	Cardinal
5	-	1	Omul din oglindă	Comando
6	6	2	Castelul	Diracția 5
7	4	4	Fata verde	Phoenix
8	10	2	Ochii planetei	Octave
9	-	1	Nimic	Pacific Experiment
10	-	1	Așa de singur	Holograf

TOP 10 POP - S

1	7	3	You	Ten Sharp
2	2	4	I Love Your Smile	Shanice
3	9	3	Angels	Enya
4	8	2	Roméo And Juliet	Blue System
5	5	4	Hazard	Richard Marx
6	10	2	Das Boot	U96
7	4	4	Finally	Ce Ce Peniston
8	-	1	In The Closet	Michael Jackson
9	-	1	Why	Annie Lennox
10	-	1	Make It Happen	Mariah Carey

TOP 10 ROCK - S

1	2	6	November Rain	Guns N' Roses
2	3	4	Tears In Heaven	Eric Clapton
3	4	4	To Be With You	Mr Big
4	9	2	Let's Get Rocked	Def Leppard
5	5	3	Come As You Are	Nirvană
6	-	1	God Gave Rock 'N' Roll To You II	Kiss
7	-	1	Be Quick Or Be Dead	Iron Maiden
8	-	1	Knocking On The Heaven's Door	Guns N' Roses
9	-	1	Cold Day In Hell	Gary Moore
10	-	1	Pink Bubbles Go Ape/Kids Of The Century	Helloween

L.P.'s (ediție experimentală)

1. Shepherd Moon - Enya
2. Use Your Illusion I - Guns N' Roses
3. Adrenalize - Def Leppard
4. Dangerous - Michael Jackson
5. After Hours - Gary Moore
6. Nevermind - Nirvana
7. Greatest Hits II - Queen
8. Metallica - Metallica
9. Human Touch - Bruce Springsteen
10. Hello America - Blue System

de toate DE TOATE de toate

● Stevie Wonder a demarat turneul său european la 16 mai în Elveția urmind apoi Italia, Franța, Spania, Suedia, Marea Britanie. Alături de muzicienii săi sînt prezenți pe scenă membrii ai Royal Philharmonic Orchestra din Londra. Stevie dorește să redea cit mai fi-

del sound-ul de pe Natural Wonder ● National Music Day pentru prima oară și în Marea Britanie (spunem și, pentru că în Franța există de multă vreme) pe 28 iunie. Organizatorii pregătesc 1.200 de momente din toate genurile, cu scopul atragerii unui număr cit mai mare

de artiști și spectatori ● Revista Billboard rezervă muzicii franceze 22 de pagini, ceea ce exprimă ascensiunea din ultimii ani susținută cu atîtă dăruire de ministrul culturii. (Despre păreriile americanilor privind pop-rock-ul francez vom reveni în numărul viitor) ●

Tuturor celor care doresc să cunoască în această vară "minunea" de a fi student, Tuturor celor care vor să reușească la marea bătălie a admiterii în facultate, Ziarul nostru le oferă, în exclusivitate:

GHIDUL INTEGRAL AL ADMITERII '92

- singura formă acceptată de Ministerul Învățămîntului și Științei ca document oficial al admiterii în toate instituturile de învățămînt superior din România
- probele de concurs și manualele școlare valabile pentru concursul de admitere

- structura instituțiilor de învățămînt superior, planul de școlarizare pentru anul I de studii
- rețeaua și planul de școlarizare pentru colegiile universitare
- condiții generale de înscriere, condiții speciale de înscriere, desfășurarea probelor

ÎN CURÎND, LA TOATE CENTRELE DE DIFUZARE, SUPPLEMENTUL-STUDENT DE 124 DE PAGINI

PREȚ 15 LEI